

Salezijanska Poročila.

Glasilo salezijanskih sotrudnikov.

* Turin - Via Cottolengo, 32 *

VSEBINA: K zlati masi sv. očeta	225	Pobožnost do Marije, pomočnice kristjanov	245
Naš dar. Poziv duh. Mihaela Rue salezijanskim so- trudnikom	226	Milosti	246
Spomin umrlih - 2. november	228	Češčenje presv. Jezusovega Srca: Idimo k Jezusu. Nove častivke in častivci	246
Nekaj o vzgoji	229	Pogled po svetu	247
Odpustki salez. sotrudnikov	232	Različno: a) Na praznik umrlih	248
Življenje častitljivega D. Boska	233	b) Spomini	249
Na grobu častitljivega D. Boska	237	Nevesta Presv. Srca ali Blažena Margereta Marija Alacoque	249
Iz salezijanskih misijonov:		Nekrolog	252
a) Skozi Ekvador	240	Za mesec november	252
b) Dva meseca na otoku Dawson in Ognjeni zemlji	241	Priporočamo	252

K ZLATI MAŠI SV. OČETA.

zadnji številki našega lista smo podali nekaj točk, nekaj misli, katere so vneemale častitljivega don Boska za papeža, da je govoril o njem, kadar mu je bila dana priložnost ter mu v potrebah tudi prišel pomagat.

Približal se je slovesni dan — slovesno leto! Slavnostno leto papeževga praznovanja je tu: po celem svetu se čuti novo prebujenje, povsod se govori o darovih, ki mu jih nameravajo podariti hvaležna srca katoličanov. Drug drugega hočejo prekositi v izkazanju sinovske vdanosti in radodarnosti, drug drugemu tekmujejo v ljubezni.

Ali bo morda preveč, ako povabimo drage sotrudnike, mimo drugih hvalevrednih del, h katerim so se že pridružili, na nov način, s katerim zamorejo izkazati svoje dobro srce?

Čim hujše pritiskajo sovražniki na katoliško cerkev in na njenega poglavarja, tem trdneje se oklenimo mi sv. očeta ter mu zmanjšujemo s svojim požrtvovanjem velike bolečine.

V prihodnji številki upamo podati nekaj zgodovinskih podatkov o cerkvi, ki jo hočemo docela dovršeno podariti sv. očetu in s tem razjasniti pismo našega vrhovnega prednika, ker morda samo ob sebi ni vsem dovolj jasno.

NAŠ DAR.

POZIV DUH. MIHAELA RUE salezijanskim sotrudnikom.

V Turinu, dne 18. sept. 1907.

Velezaslužni sotrudniki,

Velezaslužne sotrudnice!

NIHČE si ne more misliti, kako se raduje moje srce, ko Vam pišem to pismo danes, prvi dan v slavnostnem letu sv. očeta, ki posvečen v mašnika dne 18. septembra l. 1858. v stolni cerkvi v Castelfranco na Benečanskem, je drugega dne (tretjo nedeljo v mesecu, na praznik Žalostne M. B.) bral svojo prvo mašo v župni cerkvi v Riese, svoji rojstni vasi. Spomin slovesnega dneva je moral gotovo vselej s sladkimi čuvstvi napolniti dušo vzvišenega duhovnika, katerega je Bog odločil, da je šel po vseh stopinjah cerkvene hierarhije; toda brez dvojbe nobena obletnica ni bila zanj take tolažbe kakor letošnja, ker ž njo se prične srečno leto njegovega duhovskega jubileja.

Velezaslužni sotrudniki, katoliški svet se pripravlja, da praznuje veseli dogodek s slovesnim izkazovanjem vere in ljubezni; k tem slavnostim želim, da se pridruži tudi vsa salezijanska družina.

Kaj bomo torej storili? Kak dar, kot zvesti sinovi in udani podložniki, kakor nas je hotel naš častitljivi ustanovnik, bomo podarili nasledniku sv. Petra, namestniku N. G. Jezusa Kristusa?

Najprej — kakor nas vabi *osrednji odbor* v Rimu — « da postane uspešno delovanje katoličanov v tem slavnostnem letu, je treba, da prosimo pomoči iz nebes...

» Treba je, da vsi molimo za sv. očeta, da ga nam Bog obvarje in ohrani, da srečno izvrši dela, ki jih je v svoji modrosti in neustrašeni gorečnosti pričel ali priporočil v večjo čast božjo, v obrambo sv. katoliške cerkve, v zveličanje ljudstev in držav, kakor tudi za izpreobrnjenje sovražnikov, ki se sramujejo krščanskega imena ter ga sedaj javno s surovimi in divjimi načini napadajo in zasra-

mujejo hoteč ga uničiti, sedaj s hudobnim sovraštvom pripravljajo zanj skrivoma zanke in še hujše napade ».

Da, molimo, dobri sotrudniki in blage sotrudnice, molimo goreče za vse te sv. namene.

Zatem pa želim, da k našim molitvam pridenemo vreden dar.

Znano Vam je, da v Rimu, v predmestju *Testaccio*, po naročilu sv. očeta samega, salezijanci zidajo širno in umetno svetišče, ki bo posvečeno sveti Mariji Rešiteljici ter bo služilo kot župna cerkev za mnogobrojne prebivalce tega predmestja, kjer doslej ni bilo nikake cerkve. Ker so velezaslužne *Oblate di Tor de' Specchi*, katerim je pripadala po papeževem dovoljenju podrta cerkev sv. Marije Rešiteljice v *Foro Romano* s svojimi obilnimi darovi mnogo pripomogle, je delo vidno nadaljevalo in dosegli so z zidanjem glavni robnik. Ko so pa pošla ta sredstva in nismo hoteli opustiti podjetja, sem se potrudil, da sem zbral in poslal v Rim drugo svoto, nad petdesettisoč frankov. Tudi ta denar je že porabljen, vsled česar sem sedaj primoran, obrniti se do radodarnosti vseh sotrudnikov, ker želim, da čimpreje dokončamo in ozaljšamo to svetišče tako, da bom mogel o koncu slavnostnega leta poklekniti pred svetega očeta ter mu reči:

« Blaženi oče! cerkev svete Marije Rešiteljice je srečno dovršena in sedaj je že odprta v službo božjo. Ona je dar in spomin salezijancev in njih sotrudnikov k Vaši zlati maši ».

Kakor vidite, misel ne more biti lepša. Ker je prostor, na katerem se dviga cerkev sv. Marije Rešiteljice *last svetih apostolskih palač*, zamoremo vsi, ki bomo pripomogli k dovršitvi tega svetišča resnično reči, da smo sodelovali k slavnemu daru za svetega očeta, zakaj tudi cerkev dovršena postane *popolna last sv. stolice*.

Toda, da dovršimo delo, je treba, da končajo hitro zidarska dela v tem svetišču, pri katerem pa manjkajo še oboki, streha, tla, ter zadnji del zvonika; treba je nato preskrbeti slikarijo za pročelje, pripraviti oltarje, zvonove, orgle in cerkveno okrasnino.

Podjetje je preveč lepo, da bi se ga ne oklenili z vnemo blagi sotrudniki; zato sem gotov, da sprejmete moj predlog. Milodari se tudi lahko pošiljajo odboru za zidanje svetišča sv. Marije Rešiteljice « *Ospizio S. Cuore - Via Porta San Lorenzo, n. 42 - Roma*.

S tem zaupanjem mi je drago zagotoviti Vam poseben blagoslov od sv. očeta.

Vaš, velezaslužni sotrudniki in velezaslužne sotrudnice,

ponižni sluga

Duk. Michael Rua

Spomin umrlih-2. november.

JE žalosten ta dan, o Gospod!
Žalostna je danes narava,
žalostna človeška duša, ža-
lostna tudi tvoja hiša, o Bog!
Samo pokopališča niso ža-
lostna. Vrtovi so darovali pokopališču
zadnje cvetice... Po zraku veje globoka
žalost, ki se skupno z gorečo molit-
vijo vzdiga k nebu, kot žalostna pesem
miru in ljubezni.

Gospod, imej usmiljenje z ubogimi
umrlimi!

Vsi imamo umrle: vsi, o Gospod,
poznamo skrivno moč neusmiljene smrti,
vsi žalujemo za umrlimi. In v svoji
resni žalosti je ta praznik lep, posvečen
umrlim: je lepa pesem velike žalosti,
ki se peva na grobu, kjer dišava cvetic
vzbuja spomin na življenje in sveča, ki
gori, upanje na večnost.

Gospod, imej usmiljenje z ubogimi
umrlimi!

Usmili se, o Gospod, ubogih umrlih:
usmili se tistih duš, katere sem najbolj
ljubil na zemlji. Zanje darujem to mo-
litev, zanje darujem srce, polno goreče
ljubezni. Vsled njih danes iščem sve-
tišča, in poklekujem pred Tvojim oltar-
jem. Tvojemu usmiljenju priporočim
umrle, vse tiste, katere sem ljubil na
zemlji in jih ljubim še zdaj, četudi jih
ne vidi moje oko, četudi jih čutim daleč od
sebe. O Gospod, daj jim poljub miru...
imej usmiljenje z ubogimi umrlimi!

Usmili se, o Gospod, pozabljenih
duš, ki niso pustile za seboj spomina,
ki so se žalostne preselile z zemlje na
kraj čistilišča in pričakovanja..... One
kličejo nebeško slavo, one jo pričaku-
jejo, zaupajoč v Tvojo besedo... O Go-
spod, podvizaj trenutek, ko bo angel-
tolažnik govoril tem dušam o bližnji
svetlobi, ki nima sence, o solncu, ki ne
zaide! Usmili se duš, katere vžiga hre-
penenje po Tebi..... usmili se ubogih
umrlih!

Usmili se, o Gospod, duš nesrečnih,
ki so umrli v morski nevihti ali v ple-
nilnem ognju in so v skrajni stiski mi-
slili nate in umrli s Tvojim imenom v
ustih, s Tvojo vero v srcu... Usmili se
tistih, ki so umrli, boreč se za obsta-
nek, boreč se za čast; usmili se vseh,
ki so bili revni in žalostni, kakor tudi
tistih, ki so uživali bogastvo in veselje,
ki jih je oddaljevalo morda od Tebe,
o ljubi Bog!

Gospod, usmili se ubogih umrlih!

Usmili se, o Gospod, nežne mladine,
ki je ugasnila v cvetu življenja, takrat,
ko se je zdelo, da se krog nje razširja
polje cvetic... v najlepši pomladi; mla-
dine, ki je na Tvoje vabilo pripognila
glavo, pričakujoč drugih vancev skriv-
nostnih cvetk, ki so odcvetele v večni
pomladi nebeškega vrta..... Usmili se
starčkov, ki so umrli morda potem, ko

so se veselili in trpeli, potem ko so videli na sivi glavi svetlobo nepopisnega upanja — upanje prihodnjega življenja.

Usmili se, o Gospod, ubogih umrlih!

Naj bo obilno Tvoje usmiljenje, o Gospod, vsem... dušam dobrih in hudobnih, ošabnih in ponižnih, zatiranih in zatiravcev, prijateljev in sovražnikov, redovnikov in duhovnikov, deviških duš, ki so živele na zemlji podobne angelom.

Gospod, usmili se ubogih umrlih! usmili se njih in nas..... nas, ki tu v tem žalostnem dnevu zanje prosimo. Danes počiva naš duh le pri umrlih; hiti na ošabna pokopališča, kjer umetnost in ošabnost skušata zadušiti žalost turobnega kraja... hiti na revno pokopališče, kjer je ponižen križ v puščobni zemlji znak zveličanja, zagotovilo rešenja..... hiti na grobove, kjer že dolgo let rastejo cvetke, vedno nove, znamenje vednih spominov... hite k mrtvim brez groba, k mrtvim brez cvetic, k mrtvim brez molitve...

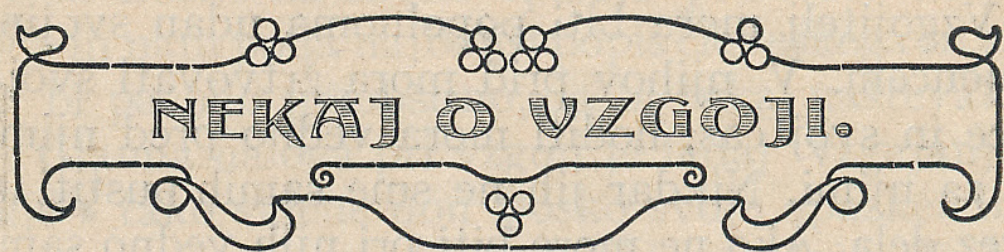
Gospod, usmili se vseh!

In vi, o drage duše, ki ste že stopile v raj veselja; vi, duše, ki ste po zasluženju božjega Sina dosegle rešenje, prosite za nas!

Molite za svoje družine, za mir med ljudmi, ki so vam bili bratje, za vas, ki se je veselila vašega rojstva in kjer ste skončali pot življenja!

In Ti, o dobri Jezus, in Ti, o Marija, mati ljubezni, uslišita nje in nas v tem dnevu splošnega ginjenja, ko se bolj živo svetlikata ljubezen in usmiljenje!

Preventivni sistem vzgajanja — Vzgajati se mora volja.

Vsi don Boskovi vzgojevalni načrti so izvirali iz ljubezni do bližnjega. Kratki in občudovanja vredni ukazi preventivnega sistema, s katerim je vzdrževal hišni red v svojih zavodih, so dokaz njegove ljubeznivosti in jasnega spoznanja otroškega značaja.

Don Bosko pravi, da sta dva sistema vzgajanja: preventivni in represivni sistem. Zadnji obstoji v tem, da gojenci poznajo postave in ukaze svojih predstojnikov, ki čuvajo, da jih nihče ne prelomi; kdor pa jih prelomi, ta je kaznovan. Pri tej vzgoji se sme višja oseba le redkokedaj prikazati svojim gojencem, a še tedaj z največjo ostrostjo in resnobo. Vsako zaupljivo obnašanje mu je prepovedano. Ta sistem je najlažji in najmanj utrudljiv. Prikladen je za vojaške in sploh za odrasle ljudi, ki razumejo postave in si jih lahko zapomnijo.

Zelo različen od tega sistema je preventivni. Tudi pri tem sistemu se mora gojence seznaniti z ukazi in postavami, ali bolje rečeno: s hišnim redom. Toda vzgojitelj jih mora skrbno in ljubeznivo nadzorovati, da jih obvaruje, da ne prelomijo postav. Spreten vzgojitelj jim celo zaduši vsako željo po nepokorščini. Sredstva, katerih se mora posluževati vzgojitelj preventivnega sistema, ako hoče doseči svoj cilj, so razum, vera in ljubeznivost. Ta sistem je najbolj vzvišen in najbolj pravičen. Najprimernejši je za mladino in sicer: prvič, ker je mladina naravno živahna in hitro pozabi postave, kakor tudi kazni, zato se ji mora veliko izpregledati; drugič, ker iz ljubezni lažje uboga, kakor po sili.

Po don Boskovih mislih mora biti vzgojitelj gojencem dober oče, prijatelj in svetovalec, ne pa oster gospod; on mora otroka navajati, da se bom sam trudil s svojim učiteljem za dosego skupnega smotra, namreč za svoje poboljšanje.

Na ta način je mogoče zadušiti kal strasti še predno se razvije v pregrehe in voditi gojenca po potikreposti, kajti bolj je pametno napake ovirati, kakor kaznovati. Koliko vztrajne krotkosti in potrpežljivosti potrebuje vzgojitelj tega sistema, koliko previdne in vedno čuječe pazljivosti. Da, ravnati se mora popolnoma po besedah sv. Pavla, ki pravi: «Ljubezen je potrpežljiva, je dobrotljiva; ljubezen ni nevoščljiva, ne ravna napačno, ne misli hudega, se ne veseli krivice; ljubezen vse pretrpi, vse upa, vse prenese».

Vzgojitelj mora biti popolnoma udan svojim gojencem. V njihov prid mora žrtvovati svoje srce in svoj čas; hoditi mora vedno pred njimi in za njimi. Nikdar jih ne sme samih pustiti in brez dela. Ako ne more biti pri njih vedno sam, mora sebe nadomestiti z zanesljivim namestnikom. Na ta način je mogoče zabraniti tistim, ki imajo slabe navade, vsako zapeljevanje nedolžnih v greh, ker jim vzame priložnost.

Nikakor pa ne smemo imenovati don Boska iznajditelja te vzgoje, kajti še pred salezijanci je bila v rabi pri jezuitih in drugih pobožnih zavodih, vendar pa ni nihče pred don Boskom jasnejše razlagal preventivnega sistema in ga znal bolje rabiti.

Glede kazni je rekel don Bosko sledeče: « Kolikor mogoče, naj se malo kaznuje, če se pa že mora kaznovati, naj vzgojitelj poskuša, da si pridobi gojenčevo ljubezen, predno mu vcepi strah. Za kazen zadostuje, da opusti kako znamenje udanosti. Taka kazen vzbudi tekmovanje, oživi srčnost in ne ponižuje.

« Pri mladini zadostuje malenkost za kazen. Hladen pogled je večkrat uspešnejša kazen, kakor zaušnica. Ako vzgojitelj pohvali dobro storjeno delo, slabo pa pograja, je za učenca že neko plačilo ali pa kazen.

« Le redkoma se sme kaznovati vpričo drugih otrok. Pri kaznovanju je treba biti previden in potrpežljiv, da kaznjenec sam spozna, da ni prav ravnal. — Večkrat se zdi, da učenci niso dosti zamerili učitelju, ker jih je kaznoval; kdor jih pa natančno opazuje, se lahko prepriča, kako godrnjajo v svojem srcu. Naj jih starši kaznujejo še tako ostro, otroci pozabijo hitro; redkokdaj pa pozabijo, ako jih kaznuje učitelj. Zgledi nam pričajo, da so se večkrat maščevali celo v svoji starosti za kazni, ki so jih prestali v otroških letih. Učitelj pa, ki svari pametno in ljubeznivo, vzbuja v učencih hvaležnost, in ti ga spoštujejo kot svojega prijatelja, ki se je trudil za njihov blagor in jih obvaroval kazni, sramote in drugih neprilik.

« Pretepanje, klečanje, uhanje itd. je strogo prepovedano nele zato, ker tako zaukazuje postava, marveč tudi zato, ker se s temi kaznimi otroka razdraži, ponižuje in podivja ».

Leta 1877 je don Bosko pisal sledeče o kazni: « Štirideset let že vzgojujem po preventivnem sistemu in, kolikr se spominjam, mi ni bilo treba nikdar ostro kaznovati. Z božjo pomočjo sem dosegel, ne le kar zahteva dolžnost, ampak tudi to, kar sem želel doseči pri svojih dečkih in celo takih dečkih, nad katerimi bi človek moral obupati. Poznal sem nekatere, ki so tako natančno spoznali svojo krivdo in zasluženost kazni, da so sami prosili zanjo ».

Vendar pa potrpljenje in ljubezen ne zadostu-

jeta, sicer bi naše matere vzgojile same anjele. Mogočno sredstvo pri vzgoji je tudi igra in pravo buđenje otroške radovednosti. Te dve sredstvi imenuje ustanovnik salezijanske družbe med prvimi sredstvi.

« Otrokom naj se dovoli, da tekajo, skačejo in se zabavajo. Telovadba, godba, deklamovanje, otroške gledališke predstave in sprehodi utrdijo telesno in duševno zdravje, le paziti je treba, da se pri razvedrilu ne zgodi nič slabega, nič pohujšljivega. Ponovim še enkrat z besedami sv. Filipa, velikega prijatelja otrok: — Delajte, kar hočete, samo da ne grešite ».

Vsa ta vzgojevalna sredstva so le neka pomožna orodja, ker ne vzgojujejo srca. Igra n. pr. samo ovira, da otrok ne more misliti na kaj slabega ali kaj slabega storiti. Nikakor pa ne vzgojuje igra srca in ne uči otroka ljubiti kreposti in se v njih vaditi. Krepost pa je glavni smoter, najvišji cilj, po katerem moramo hrepeneti pri vzgajanju mladeži. Tega cilja pa ne moremo doseči s samim zabavanjem, s samo igro, ampak le s pridnim delovanjem in trudom: krepost raste in se utrdi le v vednem boju s slabimi nagnenji naše narave. Mir vesti, vestno izpolnjevanje dolžnosti, zmaga nad samim seboj, vse to človeka veseli in ga osrčuje na težki poti poštenja in kreposti. Toda majhen otrok ga ne more umeti, zato mu more vzgojitelj odkrivati lepoto kreposti in ga podpirati, da premaguje naravno lenobo in slaba nagnenja ter si tako utrjuje pravi značaj.

« Ako hočemo utrditi značaj, je potrebno premagovanje », piše slavní francoski pisatelj, « kakor ogenj, da utrdi železo. Ravno vsled tega ljudje tako čislajo trden značaj. Najlepša pohvala človeku je, kadar se mu more reči, da je značajan ».

Don Bosko je v svojih spisih preiskaval in obravnaval vzroke, zakaj je tako malo značajev, in pravi: « Otroke slabo vzgojujejo deloma iz nevednosti, deloma iz sebičnosti in prevelike mehkužnosti. Mnogokrat išče vzgojitelj pri otroku svojega veselja, ne žrtvuje se pa ne zanj. Ljubezen do otrok je mnogokrat slepa, je le učinek sebične ljubezni in čuvstva. Vzgojitelj večkrat išče dopadenja v občudovanju otroka, ki je že v nežni mladosti pameten in nadarjen; rad posluša, ko drugi v navzočnosti hvalijo otroka in povzdigujejo; pri tem pa ne pomisli, kako napreduje v njegovem srcu kal ošabnosti in prevzetnosti.

« Tak vzgojitelj se popolnoma zatopi v otroško naravno živahnost in ljubeznivost, se igra z njim, kakor s psičkom, se mu prilizuje in ga ljubka; kadar je slabe volje, ga kaznuje za vsako malenkost, kadar pa vesel, tedaj izpregleda

tudi največje pomanjkljivosti. Jediná skrb mu je, da je otrok dobro naučen in premeten.

« Kaka nespamet in neprevidnost! Gorje otroku, kateremu hočejo razviti samo zmožnosti spoznanja in zanemarjajo glavno zmožnost, edino pravi studenec ljubezni in pravega značaja, namreč *voljo*.

« Ako pa že kedaj hočejo taki nespametni vzgojitelji razvijati v otroku voljo, ne store tega polagoma, s kratkimi krepostnimi vajami, ampak jo hočejo ukloniti s silo. Ti, ne da bi spravili voljo na pravi tir, še razdirajo jo.

« Vsled takega nespametnega ravnanja, za-

Don Bosko na široko opisuje posledice slabe volje in nam poda najboljši popis človeškega srca, kar bi pa bilo preobširno, da bi tukaj naštevati.

« Glavna naloga pri vzgoji je tedaj vzgajanje volje » tako sklene don Bosko svoje opazke. In res, s tem se utrdi človeški značaj. Toda kako naj se vžge oni ogenj, ki vtrdi človeka? Kako vzbuditi v otroku voljo in jo združiti z voljo vzgojiteljevo ter odstraniti vse ovire, ki branijo otroku, da postane pošten, priden, blagodušen — kreposten in značajan človek?

Neki filozof je mislil, da je našel pravi odgovor, ko je rekel: « Vse je ležeče na poduku; poduk

Telovadno društvo "Don Bosco" v sal. zavodu v Sampierdarenl.

branijo enakomerno razvijanje vseh dušnih zmožnosti. Akc se preveč vzgojuje razum, se pri tem porabijo vse duševne moči in tako zamori duševno življenje. Doseže se posebna živahnost skupno z nevarno pribrisanostjo. Otrok hitro razume, domišljija se mu oživi in je nestanovitna.

« Vse to pa skriva v sebi pomanjkanje volje. Rednosti ne bomo našli pri njem. Iznenadi vsakega s silovitimi napadi in s hitro izpremembo. Danes prepričevalno govori o resnici, jutri bo govoril ravno nasprotno. Ker mu manjka volje, ne more resno in samostojno misliti. Veliko premalo je zbran, da bi spoznal globino duše, pozna le njeno površje, namreč samo mimoidočee čutstvovanje, ne pa njenega temelja. Svoje glavnost in razburjenost sta znak njegove slabe volje ».

zadostuje ». Moderne družbe so si izvolile ta odgovor za geslo po svojih brezbožnih šolah.

Gotovo, da ni zametoval don Bosko v svojih šolah poduka, a izbral si ga ni za geslo vzgoje, temveč kot koristno sredstvo za npravstveno izobrazbo. Da, poduk zaseda častno mesto po salezijanskih zavodih; don Bosko ga je predpisal in ga uredil praktično od prve do najvišje vede. In vendar, če vprašamo don Boska, ali je bil poduk ono sredstvo, s katerim je dosegel toliko in tako lepih uspehov pri vzgoji, bi nam odgovoril: « Nikakor, poduk je le pomožno sredstvo, kakor igra. Veda sama ne stori popolnega človeka, ker ne izobrazuje srca. Veda le pomaga, da more človek izvrševati dobra in tudi slaba dela. Veda ima za človeka le toliko vrednosti, kolikor velja njegovo srce, kajti veda ne vzbuja ljubezni do kreposti in ne vadi človeka v njih.

To potrjujejo skušnje. Statistični izkaz zločincev nam dovolj jasno kaže, kam privede človeka moderna brezbožna šolska vzgoja, ki sloni le na poduku. Don Bosko nam ponuja v svojih pravilih edino prava sredstva za vzgojo človeške volje, manreč *večkratno spoved in sv. obhajilo in vsakdanja sv. maša*. To so stebri, na katerih sloni vzgoja.

Nekoč je prišel v don Boskov zavod v Turin angleški minister. Prišel je v dvorano, kjer se je učilo 500 dečkov. Obiskovalec se je čudil, videč, kako so tihi, kako pridno delajo in to brez vsakega ostrega nadzorstva. Še bolj se je čudil, ko je zvedel, da skoraj nikdar ni treba kaznovati.

« Kako dosežete tak red? vpraša minister.

« Večkratna spoved in sv. obhajilo in pobožna navzočnost pri sv. maši; to so sredstva, ki ukrote gojence ».

— „Prav imate gospod, teh treh vzgojevalnih sredstev niso vpeljali v naši državi“, pravi minister. „Ali bi jih ne bilo mogoče nadomestiti z drugim?“

— „O da, eksclenca, s palico ali zaporom, največkrat pa s tem, da bi hudobne izključili iz zavoda; vsaj pri nas bi moralo biti tako“.

— „Čudno, čudno, “ je ponavljal minister, „ali sv. maša ali pa palica! To bom povedal v Londonu. “

Odpustki salezijanskih sotrudnikov.

Salezijanski sotrudniki, ako opravijo spoved (1) in sv. obhajilo ter obiščejo kako cerkev ali javno kapelo, oziroma lastno kapelo, če žive v družbi, in ondi molijo po namenu sv. očeta, morejo zadobiti popoln odpustek:

Enkrat v mesecu in sicer:

1. Na dan, ki si ga sami izberejo.
2. Na dan vaje srečne smrti.
3. Kadar se udeleže salez. shoda.
4. Dne 24. v mesecu, če se udeleže službe božje zjutraj ali zvečer v salez. cerkvi ali kapeli.

Odpustki v mesecu decembru.

Popoln odpustek: Prečisto spočetje Mar. Dev. (8. dec.). Božič ali rojstvo Gospodovo (25. dec.).

Nepopolon odpustek: 1. adventna nedelja (1. dec.), 2. adventna nedelja (8. dec.), odpustek 10 let in 10 kvadragen — 3. adventna nedelja (15. dec.), odpustek 15 let in 15 kvadragen — Kvatrna sredo (18. dec.), kvatrni petek (20. dec.), kvatrna sobota (21. dec.) in 4. adventna nedelja (22. dec.) odpustek 10 let in 10 kvadragen — Dne 24. decembra, kakor med prvo polnočno sv. mašo (25. dec.) in med drugo v jutru (25. dec.) odpustek 15 let in 15 kvadragen — Sv. Štefan, mučenec (26. dec.) odpustek 30 let in 30 kvadragen — Sv. Janez Evang. (27. dec.) odpustek 10 let in 10 kvadragen — Nedolžni otročiči (28. dec.), odpustek 30 let in 30 kvadragen.

Razun teh odpustkov postanejo deležni vseh odpustkov rimskih postaj, porcijunkule, Jeruzalema in sv. Jakoba v Komposteli vselej, kadar molijo 5 Očenašev, Češčenamarij in Čast bodi... za blagostanje krščanstva in Očenaš... Češčenamarijo... Čast bodi... po namenu sv. očeta.

Opomba.

Teh odpustkov se zamorejo udeležiti le oni, ki so vpisani med salezijanske sotrudnike in molijo vsak dan Očenaš... Češčenamarijo... Čas bodi... z vzdihom: *Sv. Frančišek Saleški, prosi za nas.*

Olajšave.

1. Bolniki ali okrevajoči salezijanski sotrudniki, ki brez težave ne morejo iti iz hiše, morejo zadobiti imenovane odpustke, ako doma molijo 5 Očenašev... Češčenamarij... Čast bodi.

2. Sotrudniki, ki žive v krajih, kjer ni salezijanske cerkve, se morejo udeležiti odpustkov, katere so rimski papeži dodelili salezijanskim cerkvam, ako obiščejo lastno župno cerkev in storijo, kar je zaukazanega.

Važno razjasnilo.

Za zadobitev popolnih odpustkov sta navadno predpisani spoved in sv. obhajilo. — Kdor je imel lepo navado spovedati se vsak teden, zadostil je s to spovedjo za vse odpustke, za katere je bila v istem tednu predpisana spoved. Sv. oče Pij X. pa je z dne. 14. februarja 1906. določil, da oni, ki pristopajo vsak dan k sv. obhajilu (in tudi tedaj, če ga enkrat ali dvakrat med tednom opuste), lahko zadobijo vse popolne odpustke tudi brez tedenske spovedi.

(1) Glej „Važno razjasnilo.“

ŽIVLJENJE ČASTITLJIVEGA DON BOSKA.

XLI.

Ljubezen do matere — Margaretina ponižnost — Nova obleka.

Spoštuj svojega očeta in svojo mater! je zapovedal Bog človeškim sinovom. Don Bosko se je natančno ravnal po tem božjem ukazu. Vedno je goreče ljubil svoje starše. Pogosto je govoril o svojem očetu, katerega je komaj poznal in je vsak dan molil za njegovo dušo. Skrbel je za svojo mater in ji blažil starost z vzglednim obnašanjem in ginljivo pobožnostjo. Ubogal jo je in rad poslušal njene nasvete. S spoštovanjem je govoril ž njo in se kazal vsekdar hvaležnega, zlasti zato, ker mu je vcepila že v zgodnji mladosti ljubezen do Boga in ga naplnila z božjim strahom. Celó v svoji starosti se je je hvaležno spominjal.

Hotel je, da jo spoštujejo in ljubijo tudi gojenci. Če je opazil, da se kdo izmed njih ne obnaša spoštljivo, ga je takoj opomnil. Rad je govoril svojim gojencem o materini ljubezni in jim dokazoval, kako se zanje trudi, kako zanje skrbi in kako ji morajo vračati ljubezen.

Ko se je približal njen god, tedaj je on sam skrbel da je prejela zasluženó čast. Sam je natrgal cvetic in jih spletel v šopek, potem je zbral dečke in se skupno ž njimi podal k materi. Dobra mati jih je veselo sprejela, smehljala se je in mirno poslušala ljubka voščila. Solze so ji silile v oči, in vsa ginjena je slednjič rekla: — Saj nisem zaslužila; don Bosko zasluži, on se za vas trudi. Pa se vseeno zahvalim in danes, če don Bosko dovoli, vam dodam dobro prikuho. — Klic „živela mama“ je spremljal obljubo.

Ta ponižnost je dopadala vsem, in kdor jo je poznal, vsak jo je moral spoštovati. Komaj je prišla v Turin, takoj so jo sosedge začeli imenovati *mamo*. Z isto ljubeznijo kakor z vojvodi, markizi in bogatini je ravnala s kmetom in ubogim črevljajem.

Najbolj plemenite osebe, celo škofje, so se radi pomudili ž njo. Večkrat je kdo potrkal na njena vrata: — Mama, ali se sme? — Dobra žena je sedela med tremi stoli, na katerih je ležalo

nekaj revnih oblek, in je šivala: — Le vstopite, gospodje, je zadovoljno odgovorila — Bog vas blagoslovi — in je zbrala obleko, jo zravnila v kot, stole pa ponudila prišlecem. Bile so bogate osebe, tudi učene in najbolj plemenite, a

Don Boskova mati v. mama Margareta.

ona se ni ustrašila; včasih je celo z vso priprostostjo rekla: — Če dovolite, skončam *Češčenamarijo*, katero sem ravno začela in potem bom popolnoma za vas.

— Le storite! so odgovorili gospodje, ki so vstopili prav zato, da so se zabavali z njeno priprostostjo, in Margareta je mirno skončala molitev. Nato je začel pogovor, dolg včasih cele pol ure, med katerega je Margareta znala vmešavati krščanske izreke in ljudske pogo-vore. Njene besede so bile ljubeznive, večkrat združene z ono šalo, ki kaže mirno srce, in vsi

so se smejali, tudi Margareta. Kadar je opazila, da obiskovavci vsled prevelikega mraza ali vročine potrebujejo kako krepilo, je takoj vprašala: — Ali bi hoteli malo kave? — Gospodje so se zahvaljevali in branili, a ona je znala tako ljubeznivo prigovarjati in siliti, da so morali gospodje sprejeti, in Margareta je vsa vesela hitela pripravljat.

Večkrat je tudi vrnila obisk. Šla je v palačo dobrotnikov, kjer so jo prijazno sprejeli. Pri vsem tem pa ni marala opustiti kmetske obleke, niti ni hotela nositi obleke iz dragega blaga. — Gospodje vedo, da sem revna — je rekla — in zato bodo oprostili. — Kljub temu je bila vendar vedno snažna.

Sčasoma je obleka, dasi brez madežev, zgubila barvo. Nekega dne ji reče don Bosko: — Mama, za božjo voljo, preskrbite si vendar drugo obleko! Že toliko let ste vedno v isti.

— O lepa! Ne vidiš, da je še dobra?

— Jaz pravim, da ni več dostojna. K vam prihajajo grofje in druge odlične osebe, in se ne spodobi, da jih sprejemate v tej obleki.

— Pa kupi, če pa nič nimava.

— Res je, da nimava, toda bolje storiva, da se odtrgava vina, ali kake prikuhe, kakor da bi hodili v taki obleki.

— Če je tako, naj bo.....

— In koliko bo stala?

— 20 lir.

— Tukaj.

Margareta je vzela denar in se vrnila na delo. Minul je teden, minul mesec, in Margareta je bila vedno v isti obleki. Slednjič jo don Bosko vpraša: — Mama, in obleka?

— Imaš prav. A kako naj jo kupim, če nimam solda?

— In dvajset lir?

— O, kje že so. Kupila sem sladkorja, soli in enakih stvari. Potem sem videla dečka brez črevljev in sem mu morala kupiti nove.

— Naj bo... prav ste storili; toda ne morem trpeti, da bi vas videl še nadalje v tem stanju: tu trpi moja čast.

— To ravno me žali. Vidim res, da bo treba... a kako?

— Vam bom dal drugih 20 lir, a hočem, da si ž njimi preskrbite obleko.

— Bom že, če ni drugači.

— Tukaj 20 lir; a zapomnite si... in je smeje zažugals prstom.

— Bodi miren!

Toda Margareta je storila isto: vse je potrošila za dečke. Don Bosko sam je moral iti in ji kupiti obleko.

Največja Margaretina prijateljica in druga mati don Boskovih dečkov je bila mati kanonika Gastaldija. Ta pobožni duhovnik je sklenil,

da se odpove svetu in živi bolj ostro življenje. Občudovatelj očetov Rosmincev je čutil neko moč, ki ga je vlekla v njihovo družbo; šel je v Streso in stopil v noviciat. Goreč za zveličanje duš je prosil predstojnike, da so ga poslali na Angleško, oznanjevat božje besede. Pri tem pa ni pozabil don Boska. Predno je odpotaval iz domovine, je rekel materi: — Da sledim svoj poklic, vas zapustim, a nikar ne žaluj! Udajte se v voljo božjo in mesto mene vzemite za sina don Boska in njegovo revno mladino. Kakor ste doslej skrbeli zame, tako odslej skrbite za to družino, in storili boste meni najbolj dopadljivo delo in najbolj zaslužno pred Bogom. — Kakor je prosil sin, tako je storila mati. Od tega dne skoraj ni opustila dneva, da ne bi prišla v oratorij in pomagala materi Margareti.

Medtem pa, ko je kanonik Gastaldi oznanjeval božjo besedo na Angleškem, se je don Bosko trudil, da ohrani vero na Laškem. Izpod njegovega peresa je prišla nova koristna knjiga: *Maniera facile per imparare la Storia Sacra* (I). V obliki pogovorov razložil je v tridesetih poglavjih najimenitnejše dogodke iz stare in nove zaveze. Da bi privabil Jude k Jezusu Kristusu, je živo razlagal napovedano razdejanje jeruzalemskega mesta, in da bi verne obvaroval zmot protestantov, je razpravljajal o sv. pismu, o razodenju, o pravih znamenjih sv. cerkve in o družbah, ločenih od sv. cerkve. Knjiga je izšla že v sedmih izdajah.

XLII.

Don Bosko prijatelj bolnikov — Jzpreobrnitev brezbožneža in prostozidarja.

Kakor prijeten vonj se je širil duh don Boskovih kreposti in večal med ljudmi ljubezen in zaupanje do svetega duhovnika. Zlasti znana je bila ljubezen do bolnikov, zato so ga klicali umirajoči, da so mu odkrili dušne težave.

Don Bosko jih je tolažil in jim blažil pot v večnost. Bog je večkrat blagoslovil njegov trud in vrnil bolniku z dušnim zdravjem tudi telesno.

Znal je tolažiti pobožne duše, ki so trepetale na smrtni postelji in se boječe ozirale v prihodnje življenje; znal je tako govoriti, da jih je napolnil z velikim zaupanjem. Kadar se kdo le ni mogel umiriti, mu je zagotovil don Bosko, da on sam sprejme del tistih muk, katere bi moral on trpeti po smrti. Nekega dne začuti v glavi grozno trganje; cel teden mu ni pustilo mirovati, ne po dnevi, ne po noči. Ko ga don Rua vpraša,

(I) Lahek način kako se naučiti sv. pisma.

kaj je temu vzrok, mu je don Bosko zaupal, kako je on obljubil bolniku, ki se ni hotel umiriti, da sprejme nase vse tiste muke, katere bi moral on trpeti v vicah.

Ker je bil tako izkušen v tej sveti službi, so ga pogosto klicali k umirajočim, ki se niso marali spraviti z Bogom.

Neki odvetnik, stanujoč v župniji sv. Avgušti-na nevarno zboli. Nič več ni bilo upanja, da še kdaj ozdravi. Življenje njegovo ni bilo ravno krščan-

vice, nekoliko pomoli in se nato poln zaupanja napoti k odvetniku. Stopi v hišo, gre po stopnicah, že se približa vratom, a vedel ni, kako bi vstopil. Kar priteče po mostovžu mali deček, ki je obiskoval oratorij in komaj zagleda don Boska, veselo vzklikne: — Don Bosko, o don Bosko, kako se počutite? — in se mu približa.

— Jaz dobro, odgovori don Bosko — ali je tukaj tvoj dom?

— Da, tam v oni sobi — in pokaže vrata. —

Don Boskove ulice v Castelnovo d'Asti.

sko; o sveti veri ni maral slišati. Ko je župnik zvedel o njegovi bolezni, šel je takoj k njemu in z vso ljubeznijo in priprostostjo poskušal, da bi mu vzbudil krščanski čut, a vse je bilo zaman. Poskusilo je več drugih gorečih duhovnikov, a nikdo ni mogel ničesar doseči. Bolnik ni maral slišati o veri, ne o duhovnikih. Zapovedal je celo, naj nikar nikomur ne puste stopiti v hišo.

Duhovnik Robert Murialdo videč, da nikdo ničesar ne opravi, pride nekega jutra v oratorij in prosi don Boska, naj tudi on poskusi. Don Bosko obljubi. Začel je premišljevat, kako bi prišel do bolnika in potem, ko je premišljal že dolgo in ni našel vzroka, s katerim bi mogel priti k bolniku, poklekne pred podobo Marije De-

Pridite obiskat mojo mater... Mama, mama, don Bosko!

Don Bosko sledi dečka, ki ga vesel predstavi materi. Vsedli so se in nekoliko govorili; nakrat pa deček pretrga govor: — Veste, don Bosko, tu zraven imamo bolnika.

— Bolnika? — reče don Bosko začudeno, kakor bi o tem še ničesar ne vedel. — Kako se počuti?

— Slabo, jako slabo; pejte pogledat!

— Da; toda, me bo hotel sprejeti? Najprej je treba vedeti, če bo zadovoljen, če mu moj obisk ne bo nadležen. Idi in vprašaj; reci mu tako: — Don Bosko je prišel obiskat mojo mater; povedali smo mu, da ste vi bolni in če ste zadovoljni, vas pride obiskat.

— Takoj grem, odgovori deček ter teče k odvetniku in mu reče: — Gospod, k nam je prišel don Bosko; povedali smo mu, da ste vi bolni, zato vas želi obiskati. Je v naši sobi: Ste zadovoljni, da vas obišče? Glejte, vam bo dal blagoslov, pa boste zdravi.

— Kdo je ta don Bosko? vpraša bolnik.

— Tisti duhovnik, ki tam v Valdoccu zbira vsako nedeljo toliko dečkov, ki sprejema tudi najbolj revne v svojo hišo in jim dá jesti in jih uči.

— O lepa, odgovori bolnik, — vem, kdo je don Bosko... Nekoliko časa je premišljeval in potem rekel: — Naj pride, da, naj le pride, če je don Bosko.

Deček je tekel iz sobe k don Bosku in mu naznanil, da ga bolnik pričakuje. Don Bosko ga takoj k bolniku, ki je pri pogledu nanj, vzkliknil: — O, don Bosko! Sem zadovoljen, da vas vidim; hvala za trud in prijaznost.

In on: — Kako vendar, tak korenjak kakor vi, in v postelji?

— Nekoč sem se lahko ustavljal, zdaj sem pa moral ubogati... Vsedite se, prosim!

Don Bosko se je vsedel in začel govoriti, a o spovedi je popolnoma molčal. Pogovor je bil različen. Don Bosko je zdaj odgovarjal, zdaj vpraševal, zdaj zopet pritrjeval. Minula je cela ura v zanimivem pogovoru. Don Bosko je vstal, hoteč se posloviti, toda bolnik: — Ali že mislite oditi? Ostanite še malo, če vam mogoče.

— Vsled važnih opravkov je čas, da se vrnem domov; ne morem dalje ostati.

— Vsaj še nekoliko.....

— Moram iti; toda če vam drago, vas pridem zopet kmalu obiskat.

— Da, pridite zopet. — Pri tem je prijel don Bosko za roko in jo držal v svoji. Don Bosko mu je dajal srčnost in ga zopet pozdravil, hoteč oditi. Gospod ga je pa le držal in mu zrl v obraz, medtem pa molčal. Tedaj don Bosko ljubeznivo reče: — Jaz vem, kaj hočete.

— Kaj hočem? Vi veste? Poskusiva!

— Hočete, da bi vam dal blagoslov.

— Resnično. Kako to veste? Že 35 let se izogibljam duhovnikov in vere, in zdaj se mi zopet povrne ta misel. No, ga pa dajte.

— Prav rad; in kaj naj prosim Boga?

— Da ozdravim.

— Kaj pa, če je Bog sklemil, da se preselite v večnost?

— Kako to veste? Vsi zdravniki pravijo, da se počutim bolje, da bom kmalu zdrav.

— In vendar je Bog sklenil drugači; vi ne boste več ozdraveli. Jaz ne morem doseči ničesar za vaše zdravje; lahko vam pa dam blagoslov in Bog vam bo dal potrebnega časa, da si očistite svojo vest in se pripravite dobro na smrt.

Te besede niso storile posebnega vpliva. Kljub temu je vendar prejel blagoslov in predno je don Bosko odšel, mu je rekel bolnik: — Še pridite, prosim!

Preteklo je le nekaj ur. Na don Boskova vrata potrka bolnikov služabnik, rekoč, da odvetnik želi novega obiska. Bilo je že proti večeru. Don Bosko je šel. Ko ga odvetnik šele zapazi, veselo vzklikne: — Nisem mogel čakati dalje, vaš obisk me je popolnoma poživil. Želim, da ste zopet nekaj časa pri meni, da se zopet malo posmejeva.

— Prav rad, reče don Bosko — treba pa je, da sva sama, da vsi drugi zapuste sobo.

Na te besede je šel služabnik iz sobe, in ostala sta le don Bosko in odvetnik. Don Bosko naredi nad bolnikom znamenje sv. križa, rekoč: *Dominus sit in corde tuo....* a odvetnik ga ni razumel in se ni niti prekrižal. — Kaj delate? vpraša.

— Nič, samo prekrižajte se!

— Zakaj?

— Nikar ne vprašajte zakaj; storite, kar rečem!

— Me hočete spovedati?

— Ne govorite o spovedi; naredite križ! Odvetnik je počasi, kakor z nekim strahom začel: — V imenu Očeta... in Sina... in sv. Duha. — Tedaj se je don Bosko poslužil nadnaravnega daru, s katerim je natančno spoznal dušno stanje, ne da bi grešnik govoril, in je vprašal: — Koliko časa se že niste spovedali?

— Ali me hočete spovedati?

— Ne govoriva o spovedi; veste, kaj sem vam obljubil? Hočem vas zadovoljiti: poslušajte... torej je toliko let in toliko mesecev, kajne?

— Ravno toliko. Toda veste, jaz se ne maram spovedati.

— Ne govorite o tem! In medtem je nadaljeval don Bosko: — Vaše dušno stanje je bilo takrat tako — in ga je natančno opisal.

— Da; toda vi poznate moje življenje.....

— Potem ste v tej okoliščini storili to in ono...

— Prav tako; mi je žal, da sem to storil. —

In tako je don Bosko nadaljeval in povedal vse grehe. Bolnik je začudeno poslušal, bil je ginjen in pri vsakem grehu je vzdihnil: — Mi je žal, vem, da nisem prav storil. — Don Bosko pa mu je odgovarjal: — Ne bojte se, bodite mirni! — in te besede so mu segale do srca in vselej, kojih je don Bosko ponovil, je rastlo ginjenje in izvalo kako solzo. Ko je pa prejel odvezo, je prelival solze, kakor otrok in ves srečen je vzdihnil: — Don Bosko, vi ste me rešili; oh, kako sem zdaj srečen, nikdar bi ne bil verjel. Prosim, prinesite tudi sv. popotnico.

Drugi dan je prejel sv. popotnico in zakrament sv. olja. Odvetnik je živel še sedem dni.

Don Bosko ga je vsak dan obiskal, on ga pa ni nehal zahvaljevati, dokler ni izdihnil svoje duše in zaspal mirno v Gospodu.

Nekega drugega dne pride k don Bosku plemenita gospa in prosi, naj gre takoj h gotovemu bolniku, ki je blizu smrti. Bil je bolnik, ki ni maral slišati o duhovniku. Don Bosko zaupajoč v Marijino pomoč, je šel. Komaj stopi v sobo in zapre duri, bolnik ostro pogleda in potem osorno reče: — Pustil sem se pregovoriti od neke gospe, katero ljubim in čislam, a povejte mi, pridete vi kot prijatelj, ali kot duhovnik? Gorje vam, če imenujete spoved! — To rekši, potegne izpod zglavja dva samokresa. — Zapomnite si, zavpije divje — pri prvi besedi, ko omenite spoved, bo en strel tega samokresa za vas, drugi zame, ker mi ostaja le malo dni.

Don Bosko ga je vprašal o bolezni, o zdravnikih... vse tako ljubeznivo, da ni nikakor utrudil bolnika, marveč mu čedalje bolj odpiral srce. Povedal je nekaj dnevnih dogodkov, opisal smrt nekaterih oseb, za katere so vsi trdili, da so umrle nespokorjene, on je pa sklenil: — Nekateri trdijo, da so pogubljene, jaz pa tega ne morem reči, ker vem, da je Bog neskončno usmiljen.

— Kako? je pretrgal bolnik — tedaj tudi ti smejo upati?

— Zakaj pa ne? — In je v kratkem opisal,

kako je Bog pripravljen odpustiti vse, še tako velike grehe, tistim, ki se resnično kesajo, in da najbolj razžali Boga, kdor ne mara zaupati v njegovo usmiljenje.

Bolnik je ostal nekaj časa zamišljen, potem je stegnil roko in jo podal don Bosku, rekoč: — Če je tako, prosim, spovejte me!

Don Bosko ga pripravi in spove. Ko je bolnik dobil odvezo, začel je prelivati solze in zdihovati od veselja; nikdar v življenju se ni čutil tako zadovoljnega.

Medtem prideta dva prijatelja. Ko ju bolnik zagleda, vpije: — Stran, stran od postelje, proč iz moje hiše!

— Toda, veste, naša pogodba je.....

Pri tem bolnik prime samokres in vpije: — Bil je pripravljen za duhovnike, a zdaj je pripravljen za vaju, če takoj ne odideta.

— Ako je tako, greva, toda zapomni... sta odgovorila in potem, ko sta premerila z očmi duhovnika, sta odšla.

Don Bosko si je nakopal smrtno sovraštvo. Ko se nekega večera vrača domov, se mu približata močna moža in se vržeta nanj kakor divja leva. K sreči sta prišla mimo gospod Rolando in njegov prijatelj ter razgnala lopova.

Bog je blagoslovil don Boskov trud, ker je deloval le v čast božjo in v zveličanje duš.

(*Dalje*).

Na grobu častitljivega don Boska.

Dan nepopisnega veselja je bil za nas, kakor za celo salezijansko družino 14. julija t. l. ko je brzjav naznanil svetu, da je don Bosko častitljivim prištet. Od vseh krajev — iz Amerike, Afrike, Azije — so prihajala naznanila velikih slavnosti, ki so se povodom tega dogodka vršile. Toda črni oblaki so se zbrali nad salezijanskimi zavodi, nepričakovano je izbruhnil peklenski vihar, ki jih je hotel docela uničiti, ali jim vzeti vsaj ugled in dobro ime, ki so si ga tekom malo let obstanka pridobili. Ta udarec za slovesnim dekretom je za trenutek — le za trenutek — ustavil slavnosti, ki so bile napovedane, kajti kmalu je vsak izprevidel, da je bilo ono govorjenje le zlobno napadanje hudobnih sovražnikov; ni se vrjelo več grdim la-

žem tendenčno nenravnih listov. Zato smo znova videli združeno četo katoličanov, ki so se trdneje oklenili neomadeževanega prapora, na katerem se sveti: *Molitev in delo*.

Ni naš namen, da bi posamezno opisavali vsevrstne slavnosti po raznih krajih. Ne smemo pa zamolčati slovesnega sestanka, ki se je vršil dne 29. septembra t. l. na grobu častitljivega don Boska v Valsaliče pri Turinu.

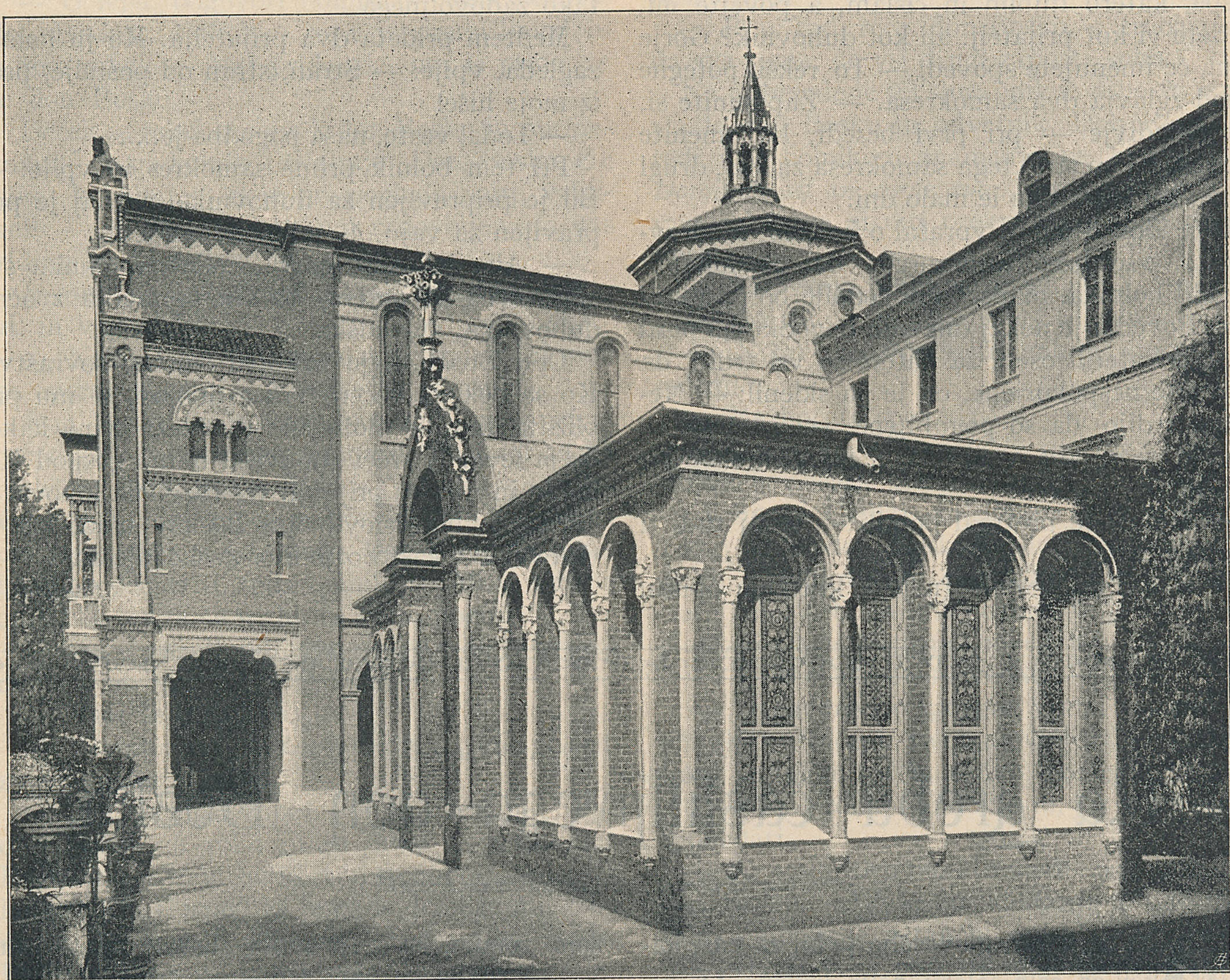
„Občudovavci don Boska in njegovih del — tako beremo v vabilu — katoličani, pridite mnogoštevilni na grob apostola mladine, pridite z zastavami in svojimi društvenimi znamenji, da izkažete hvaležnost duhovniku, ki ga je sv. oče Pij. X. prištel častitljivim! Vaša mnogoštevilna udeležba bo zaprla usta druhali, ki

se je pred nekaj dnevi zaletavala v zavode, katere je ustanovil ta služabnik božji — vaša prisotnost bo onemogočila sovražnikovo moč, ki se osramočen ne bo upal več pokazati v javnosti....!

Res, lep in veleznamenit dokaz vdanosti in spoštovanja do don Boska smo imeli priliko opazovati v nedeljo 29. septembra. Kakor nas

Mihaelu Rui k njegovemu imendnevu ter mu zmanjšati s tem javnim dokazom spoštovanja do salezijanske naprave slabi utis in bolečine, ki jih je vredni don Boskov naslednik moral pretrpeti v prejšnjih dneh.

Grbi raznih mest, zastave vseh narodnosti so v okusnem načrtu dičile prostorni hodnik in stene lične kapelice, v kateri počiva služabnik božji.

Grob častitljivega don Boska v Valsalice pri Turinu.

je žalostilo grdo obrekovanje prejšnjih dni, tako in še bolj smo se radovali nad tolikim dokazom zaupanja, ki ga stavijo v nas ljudje iz vseh slojev. Skušali bomo podati poglobitve točke.

Širno dvorišče salezijanskega zavoda v Valsalice se je o določeni uri v trenutku napolnilo najodličnejših katoliških družin iz Turina. Dvojni smoter je zvabil skupaj k slovesnemu sestanku toliko src: najprvo so hoteli pokazati javno svojo zadovoljnost, ker je prištet častljivim požrtvovalni apostol mladine, duhovnik Janez Bosko, potem pa čestitati velečastitemu

Na nalašč odmenjenih prostorih so se razvrstili povabljeni. Ob straneh prečastitega Mihaela Rue, vrhovnega predstojnika salezijancev, so sedeli prevzvišeni Janez Cagliero, salezijanski nadškof iz Sebaste, prevzvišeni Alojzij Spandre, pomožni škof turinski in bivši sal. gojenec, prevzvišeni Mgr. Catalanotto iz Palerma, nato dolga vrsta duhovnikov in lajikov, katerih imen ne bomo podali, ker bi bilo preobširno. Ne samo iz Turina in bližnjih mest, ampak tudi iz daljnih krajev, celo iz Sicilije so prišli zastopniki raznih društev počastit spomin nepozabnega

vzgojitelja. Med množico, ki ju je posebno slavila, sta se nahajala tudi salezijanca, katera je vsled tožbe povsem krivične hudobnega dečka Bessona sodnijska oblast začasno zaprla. Tudi tema dvema so ti dobromisleči katoličani hoteli povrniti večje izkazovanje časti nego je bilo v resnici treba. Res, velika je bila hudobija obrekovavcev, toda krščanska ljubezen ji ni hotela zaostati.

Sestanek je otvorila z živahno koračnico godba prazničnega oratorija sv. Frančiška v Valdocco, pod vodstvom vrlega učitelja Garbelonija. Nato je stopil na oder govornikov prevzvišeni Alojzij Spandre. Kot bivši gojenec iz oratorija sv. Frančiška Saleškega je v imenu vseh navzočih pozdravil don Boskove sinove in izrazil svoje dopadenje, da so se v tako obilnem številu sešli dobromisleči, da izkažejo čast častitljivemu služabniku božjemu.

Nj. prevzvišenost je z nežnočutnimi besedami sijajno orisal don Boskovo življenje. Neutrudni apostol mladine — je rekel — je dragoceni biser ki sije in bo vedno sijal med svetom. Dobro je omenil, da se v teh dneh srca vernikov obračajo k Bogu, ki je v svoji dobroti dovolil, da štejemo med njegove zveste služabnike don Boska, ker je dopustil, da ga je sv. oče Pij X. prištel častitljivim vsled česar se raduje svet posebno pa še turinsko mesto, ki ima srečo, da hrani v sebi smrtne ostanke tega moža. Ganil je vse navzoče, ko je pripovedoval dogodke iz let 1866-1869, ko je bil tudi on v oratoriju pri don Bosku ter mogel opazovati njegovo svetost in uživati njegovo veliko ljubezen.

Nato je obrnil svoje besede don Boskovemu nasledniku, prečastitemu Mihaelu Rui, ter mu med splošnim odobravanjem čestital k njegovemu imendnevu, želeč mu, da krepko vztraja med silnim zaganjanjem hudobnežev v njegove zavode in da kmalu vidi častitljivega don Boska med številom svetnikov.

S tresočim glasom vsled ginjenja in veselja obenem je nato prebral avtograf (lastnoročno pismo), ki ga je sv. oče poslal predsedniku iz

„Circolo Don Bosco“ pospešitelju tega sestanka. — *Ljubljenim sinovom iz „Circolo Don Dosco“ v Turinu, z željo, da se pri obisku, ki ga napravijo na grob služabnika božjega, navdušijo za čednosti, ki jih je on pustil za sabo: ljubljnemu sinu Mihaelu Rui, generalnemu predniku in vsem dragim duhovnikom, sobratom in sotrudnikom salezijanske družine, podamo iz srca apostolski blagoslov.* — V Vatikanu, dne 24. septembra 1907. — Pij X.

Tako je končal prevzvišeni svoj lepi govor. Burno odobravanje je bilo znamenje, da so vsi navzoči imeli iste misli o velikem apostolu devetnajstega stoletja.

Sledili so še drugi govorniki, med temi tudi prevzvišeni mgr. Catalanotto iz Palermo, zastopnik sicilijanskih sotrudnikov, v imenu katerih je podaril velečastitemu Mihaelu Rui zlat kelih.

Potem je predsednik iz „Circolo Don Bosco“ prebral brzojavko sv. očetu, ki so jo takoj nato odposlali. Glasi se: — *Sv. očetu Piju X. — Rim. — Bivši gojenci, sotrudniki, prijatelji, občudovavci don Boska, zbrani mnogoštevilni na grobu častitljivega in častivrednega učitelja v Valsallice, veseli, da je Vaša vzvišena beseda prišla dopolnit slavnost ter dodala tako novo čast, v znak neomajene vdanosti salezijanski ustavi, katero je peklena moč mislila uničiti, dočim še sijajnejše vztraja, se zahvaljujejo Vaši Svetosti, zagotavljajoč, da bodo njih srca in prsi nezlomen ščit v brambo najvišjim religioznim idealom, v katerih je naša rešitev in moč ljudstev.* — *Pospeševalni odbor.*

Konečno je vstal prečastiti Mihael Rua, ki ga je množica burno pozdravila. Zahvalil se je vsem za ono veliko izkazanje časti, katere, je rekel, ni zaslužil in nato je povabil prevzvišenega škofa Janeza Cagliera, da je podelil navzočim papežev blagoslov.

Ljudje so se polagoma razšli. Mavzolej se je pa še kazal v svojem kinču, dokler ga ni temna noč ogrinla s svojim plaščem.

IZ SALEZIJANSKIH MISIJONOV.

Skozi Ekvador.

(Črtice s potovanja) *

S tihega morja v amaconske gozde.

Poveljnik.

— Oče, oče! — Ta beseda je nekoliko razvedrila naš temni obzor.

— Oče! Ali me ne poznate?

— Da, te poznamo. Ali nisi Hijacint Flores, naš nekdanji učenec v Quitu? Pa tako zrastel... in s temi brkami. Ne bil bi mislil. In potem te porte... Si nekaj velikega.

— Sem poveljnik.

— Poveljnik?! Lepa služba. Toda, pustimo to; potrebujemo tvoje pomoči. Mi želimo nadaljevati pot ob *Guataxi* ali na kaki živali, ali pa peš.

— Konje ob tej uri... odgovori poveljnik in na široko razpne oči... — nemogoče. Iti peš, je preveč nevarno. Poslušajte: ne kaže drugega, kot ostati čez noč tukaj. Jutri zjutraj najdete vse.

— A kje prenočimo v tem mrazu?

— O, nikar se ne bojte. Tu je več *hotelov*, kjer lahko dobro večerjate, za stanovanje preskrbim jaz. Vzemite tega moža, on vas bo spremljal.

Hvaležni smo sledili prijatelju, ki nas je peljal v *hotel*. Bil je šotor iz belega platna kakor več drugih, razdeljen v dva oddelka: v prvem so bile mize za goste, v drugem kuhinja in stanovanje gostilničarjevo in njegove družine.

Vsedli smo se. Večerna je bila borna, a storila je dobro lačnim želodcem.

Jasper.

Po večerji ni manjkalo zabave.

Za nekaterimi znanimi popotniki je vstopil s kitaro v roki zamurec *Jasper*, petindvajsetleten mladenič, srednjega stasa, kruljev, svetlih oči, nemirnih in smehljajočih se ustnic.

Vsedel se je in začel obirati strune.

Glasovi so izhajali v početku v nepravilnih

skupinah, potem počasi in skoraj umiraje. Pravega merila ni poznal, to je pokazal z glavo, s katero je bil takt, in oči zatopljene v dva ptujca. A vendar je privabila polno črnih obrazov in svetlih oči, vsi prijatelji in rcjaki igravčevi, vsi pripravljeni, da počaste ptujce. Godba se pri tem prizoru ojači in ti, potem ko so se pustili dvakrat ali trikrat prositi, so poskusili odpreti usta. V početku ni bilo slišati kot neljubo tuljenje, le počasi, počasi, kakor bi premagali ovire, potem ko so se izkašljali in izpljuvali, so se začuli pretrgani glasovi, ki so se razvili v hripavo petje. Igravec, ozirajoč se okrog z neumljivim nasmehom, je kazal gostom dve vrsti snežno belih zob in obrnivši oči kvišku, jih je široko razprl, potem kakor iz ponižnosti utrujeno zaprl in dovolil kodrasti glavi, da se je povesila in skrila obličje.

Ko je minulo odobravanje in je malo počil, je zopet začel staro pesem, s strastno ljubeznijo in vedno naraščajočo. Medtem so se pa tovariši približali naši mizi, da bi slišali kako dobro besedo. Opazili smo, da so bili skoraj vsi protestantje, toda ti ubogi delavci, ker ne znajo brati sv. pisma, niti ne vedo, kakšna je njihova vera.

Vzbudila se nam je v srcu želja, vrniti se k njim in jih poučiti o naši veri.

Po novih kiticah, novo odobravanje. Monsignor Costamagna je daroval vsakemu svetinjo Marije Pomočnice; Jasperu je daroval srebrno. Nato smo se podali na prosto pogledat zvezde, ki so nas spremljale na obljubljeno stanovanje, medtem je pa Jasper prijel zopet kitaro in brenkal svojo *Lagrimas, lagrimas, paloma blanco*.

Ponoči.

Stanovanja odličnih oseb so iz pokotranenega papirja, visoka dva metra. Stopili smo v eno teh stanovanj, medtem nam je pa poveljnik, vzdignivši svetilko, pokazal v njej dve revni odrigi, rekoč: — Tu ste lahko gotovi; vsi moji vojaki vas čuvajo. — In res je bil tam blizu šotor, kjer je ležalo 15-20 mladeničev.

Bili smo gotovi in smo lahko spali zadovoljni. Ni pa trebalo, da bi se trudili petelini in nas budili iz spanja; njih petje so mesto nas slušale

*) Glej Sal. Poročila, september.

zvezde, ki so bliščale skozi odprtine, med katerimi je šepetala mrzla sapa jasne noči.

Voda v reki, še bolj mrzla, nam je vzbujala prijetno reakcijo, ko smo se umivali zgodaj v jutru pod zadnjimi žarki umirajoče lune. Potem smo šli obiskat poveljnika. Na trati pred hišo, ki bo morda trg bodoče vasi, je široka spalnica, kjer spi na golih tleh, ne ozirajoč se na mraz, kakih sto indijcev, ki v svojem potovanju ne marajo boljše postelje. Hoteli smo jih zbuditi. Ko smo postavili oltar za sveto daritev, zvonimo z zvončkom, ki v takih okoliščinah prav dobro služi mesto zvona, in v kratkem je ljudstvo zbrano. Darujemo sv. daritev, medtem ko nekateri zamurci skušajo narediti znamenje sv. križa, kakor so videli druge, toda brezuspešno.

Hitro, dan je kratek in čas poteka; hitro požirek kruha... pozdravimo svoje konje, ki niso ne tako plemeniti, da bi zahtevali posebno postrežbo, ne tako ubogi, da bi bili pozabljeni.

Pozdravimo prijatelje, medtem ko nekatere zamurke, gotovo katoličanke, prinesejo svoje otroke, rekoč: — Dobri oče, blagoslovite mojega sina.

Gori in doli.

Napotili smo se, monsignor naprej, jaz za njim, v gotovi oddaljenosti naš kažipot, peš, kakor imajo navado indijanci, dokler jih ne prisili utrujenost in takrat se primejo repa pohlevne živali. Nismo bili sami, kajti nepričakovano se je pridružil mladenič Márquez, gojenec salezijanskega zavoda v Cuenzi, ki je pozelel po naši družbi. Po pravici rečeno, nismo iskali težav, toda naša oprava, monsignor v škofovi obleki, jaz v angleški čepici, vse to nam je naznanjalo marsikako vredno, da jo omenim.

Pot bi nas morala privedi v Chunchi in odtod v Cañar. A kornaj smo prišli do prvega ovinka, že nam naznani kažipot, da ne pozna druge poti, razun ene, lepe, gotove, kratke, in da bomo šli po tej.

— Dobro, le da pridemo.

A glej, potem ko smo prekoračili več gričev po ozki stezi, potem ko smo se vzdignili več 100 metrov in se zopet ponižali, potem ko smo prebredli nekaj rek, naš kažipot začne zaostajati, potem obledi in zdihuje vsled želodčnih bolečin... bol je rastla in ubožec ni mogel več dalje.

K sreči smo opazili v daljavi nekaj koč. Tu smo pustili bolnika, mi smo pa nadaljevali v upanju, da nas on dohiti.

Narava se je spreminjala, čimbolj smo nadaljevali pot po neskončnih ovinkih in puščali za

seboj pečevje tu golo, tam pokrito z ovenelim zeljiščem. Tu je bril mrzel veter iz daljnih snežnikov, tam rahel topel zefir, spreminjajoč se pri vsakem koraku prizor divjih grebenov s solnčnimi strminami in plodonosnimi dolinami.

Toda proti poldnevu nas je steza, ki je postala najprej vlažna, potem blatna in nas je peljala od grmovja do grmovja, od gozdiča, pripeljala v popoln gozd. Vedro nebo se je zavilo v lahko megleno odejo, ki se je spremenila v meglo, iz katere je rosil stanoviten dež.

Malo smo se brigali za mokroto: mala vročina bi vse osušila. Toda pot se je križala in nismo vedeli, kam nas pelje; postajala je čedalje bolj težavna. Množilo se je blato, kateremu so sledili zdaj spodrki, pokriti z ostrim kamenjem, zdaj globoki rovi, polni mlakuže...

In prav pri enem teh rovov je bil monsignor v smrtni nevarnosti: konj je padel in škof z njim. Le s trdom smo ga mogli rešiti izpod konja, ki je ležal na njegovi nogi, ves blaten. Ko smo potem vzdignili žival, smo nadaljevali pot.

Pričakovali smo novih težav, katerih nas je rešilo lajanje psa, ki nam je naznanjal v bližini stanovanje.

Hvala Bogu! Tu se bomo pokrepčali, ker je že pozno popoldne, medtem nas bo pa dohitel kažipot.

(*Dalje*).

Dva meseca na otoku Dawson in Ognjeni zemlji.

(*Črtice s potovanja..... Monsignor Fagnano, sal. misijonar*).

.... Z našo malo ladjo smo se pripeljali na vzhodno obrežje Ognjene zemlje. Spremljala sta nas dva indijanca: Alojzij in Oktavij.

Alojzij govori dobro špansko in jezik *Jagan*, razume tudi jezik *Onas*. Oktavij, ki je po rodu *Onas*, je prišel z nami, da nas seznani s tem rodом, bivajočim v sredini Ognjene zemlje.

Dne 15. februarja ob treh smo stopili na suho zemljo in se utaborili pod goro *Nosepic*. Je začetek pogorja, ki se vleče ob obrežju kanala *Almirantasgo*, med otokom Dawson in Ognjeno zemljo, in se združi z drugim pogorjem, ki leži ob obrežju kanala *Begle* z visokima vrhuncema Darrwin in Sarmiento.

Nekoliko riža, nekaj sladkorja in kave, malo mesa in ribni mali šotor v katerem smo prenočevali in se varovali dežja, to je bila prtljaga za

nas; indijancem smo pa nesli tri velike vreče odej, svetinj Marije Pomočnice in nekaj molekov. Imeli smo tudi s seboj oltar.

Prvi dan.

Dne 16. februarja smo vstali o petih. Po premišljevanju smo opravili svoje molitve. Nato smo zasedli konje in se napotili, želeč najti pot, ki vodi do reke, ki izvira izpod Capo Peña, toda vsled gostega grmičja in močvirja, ni bilo mogoče. Obrnili smo se proti vzhodu. Oktavij je nosil meso, seveda na konju, a kaj hočemo? ko smo se zvečer ustavili, zapazi, da ga je zgubil. Bil je žalosten, a mi smo ga tolažili. Trudni od pota, še bolj pa od dežja in vetra, smo se po borni večerji vrgli na postelj, na dva koca, in mirno zaspali. Naša dva indijanca sta legla blizu ognja, ki je gorel domala celo noč.

Dobra večerja.

Zjutraj 17. februarja smo se obrnili proti jugozahodu, mimo gora in gozdov polnih miši in krtov. Te živalice so pravi blagoslov ondotnim prebivalcem. Pečene so jako okusne, a nam so se gnusile in se nismo mogli navaditi hrani. Med potjo smo opazili dim, zdaj na levi, zdaj na desni, znamenje, da ondi bivajo divjaki.

Ker je bil naš namen priti do reke *Rio Grande* in poiskati prostor za novo misijonsko postajo, se nismo mogli brigati za Fuegine, katere smo srečavali med potjo. Zvečer smo se ušotorili sredi gozda, na obrežju malega jezera. Ko smo postavili šotor in zakurili ogenj, je bilo resno vprašanje, kakšna bo naša večerja. Malo riža in nekoliko masti, le to smo imeli na razpolago. Zdelo se je da bo večerja jako borna.

Naša indijanca sta zaželela po mesu; vstaneta in tečeta k jezeru. Eden vpije in maha z rokami, drugi teka okrog in podi gosi. Tudi Emilij Ibañez, salezijanski sobrat, prihiti pomagat, in kmalu so imeli 13 gosi.

Veselje je zavladalo med družbo. Zahvalivši Boga, so se po večerji vlegli k počitku, jaz sem pa budil in čuval...

Čuval pravim, ker moramo jako paziti, da nas ne napadejo divjaki in ne odpeljejo kakega konja, nas pa ne usmrtijo s puščicami, videč nas na njih zemlji. Ti divjaki hočejo imeti svojo lastnino. Vsak rod ima določen prostor za lov in gorje, če bi kdo iz enega rodu stopil na zemljo drugega... takoj se vname boj, v katerem je vedno nekaj mrtvih.

Iskali smo reke *Rio Grande*, šli smo proti jugu,

toda našli smo le dolge gozde... šele čez šest dni hoda smo prišli do zaželenega cilja.

Dan poprej smo opazili dim na različnih krajih na desni in levi, kar je naznanjalo, da smo bili Onasov. Alojzij je opazil v bližini indijansko poslopje. Hitro sem ga poslal z Oktavijem, da bi naznanila indijancem naš prihod in jih prepričala, da ne iščemo drugega, kakor prostor, kjer bi postavili poslopje, in da bomo preskrbeli indijancem živež in obleko. Zavila sta se v kožuhe in odšla.

Šele proti večeru sta se vrnila in z njima poveljnik onega rodu, ogrnjen v divjo kožo in z okrvavelimi nogami. Dva dni se je bojeval z nekim rodom in zgubil dva moža. Opazivši naš ogenj, je mislil, da se je v posestvu njegovega rodu naselil drug sovražnik, in že se je pripravljal zopet na boj. Ko sta mu pa Alojzij in Oktavij povedala, da smo prijatelji, pripravljeni koristiti njegovemu rodu, njegovi soprogi in njegovim otrokom, je prišel, da nas obišče. Daroval sem mu svetinjo Marije Pomočnice in dve odeji in mu obljubil, da vrnem obisk.

Rod indijancev obišče šotor.

Zgodaj v jutru so začeli prihajati indijanci, zbrali so se vsi okrog našega šotora. Predno smo začeli presv. daritev, so prišle tudi indijanke in otroci. Tudi ti so se uvrstili okrog šotora zadaj za možmi.

Tu je gospodaril naš Alojzij. Namignil je, naj bodo mirni, potem se je prekrižal in molil rožni venec. Zdajpazdaj se je resno ozrl, kakor bi hotel reči: „Poglejte, koliko znam“.

Po sv. maši je stopil poveljnik v šotor in mi daroval kožo lame, katero sem daroval Alojziju, ki je še ni imel. Ko sem mu obljubil, da jim bomo v brambo, sem povabil može in žene v šotor in sem daroval vsakemu svetinjo Marije Pomočnice.

Nato smo zasedli konje. Divjaki so opazovali kakor zamaknjeni zdaj gibanje naše, zdaj gibanje konj in se čudili. Da bi si pridobil zaupanje, posadil sem desetletnega dečka na konja in ga vodil med množico, držeč ga za roko. To je jako ugajalo indijancem, ki videč, da smo namenjeni proti njihovim kočam, tečejo naprej, da naznajo starcem in otrokom, ki so ostali doma.

Med indijanskimi kočami.

Ko je bilo vse pripravljeno za odhod, je hotel sobrat Ferrando pokazati moč našega orožja. Na pok puške so vsi ostrmeli, istočasno so pa bili veseli, ker so zvedeli, da to orožje služi za boj in za brambo.

Na znamenje odhoda so tekli indijanci po bližnici, mi smo se pa hoteli ogniti blatu, zato smo vzeli daljšo pot. Pol ure in bili smo med svojimi prijatelji, ki so nas čakali skriti za grmovjem, zlasti tisti, ki nas še niso videli. Štel sem jih in jih je bilo 52. Kdor ni imel obleke, sem mu dal ogrinjalo, vsakemu pa svetinjo Marije Pomočnice. Obljubil sem, da se bomo kmalu videli, da jim bom govoril o stvarniku sveta in jim povedal toliko lepega.

Pri odhodu so se skušali, kdo bo bolje pokazal svoje zadovolje, da so našli tako dobre ljudi in tako močne za brambo; nekateri so prinesli puščice, drugi loke, nekatere žene okraske iz školjk, kar smo jim mi poplačali z moleki.

Zgubijo pot.

Odšli smo veseli, da smo potolažili ubožce in upamo, da bodo kmalu dobri kristjani, ker niso daleč oddaljeni od kraja, kjer bomo postavili novo misijonsko postajo.

Z veliko ljubeznijo so nas spremili do reke, kjer smo jih kmalu izgubili izpred oči. Mali indijanček nas je spremljal. Dan je bil mrzel; izgubili so gozdi in veter je imel vhod odprt.

Želeli smo priti hitro do iztoka reke, da bi našli prostor za novo postajo, toda prehitela nas je noč. Morali smo postaviti šotor in prenočiti v mali dolini.

Misel, da sem sredi divjakov, me je motila; večkrat sem se zbudil in pogledal okrog, če je kaj novega. Vsi so spali.

Zjutraj smo zgodaj vstali in se po jutranjih molitvah podali na pot. Šli smo, hodili že dolgo, a iztoka ni bilo. Kaj to pomeni? Vzamem kompas in vidim, da smo zgrešili pot. Bili smo 11 milj od svojega cilja. Hitro ustavim in se obrnem v drugo smer.

Gospod Beauvoir se je čutil preveč utrujenega, da bi mogel nadaljevati pot; pustili smo ga na obrežju prijaznega jezera, mi smo pa šli, da poiščemo pot. Prišli smo na vrhunec hriba: — Počasi, trije indijanci so skriti za grmom... Počakam, da me doidejo drugi, potem ukažem, da počasi nadaljujemo pot. Šli smo dalje, pogledovali smo se in obračali oči proti grmu, kjer so skriti indijanci. Oddaljeni kakih 100 metrov, ukažem Alojziju, naj vpije, da smo popotniki, da jim ne mislimo škodovati. Tedaj eden izmed njih pogleda izza grmovja, potem se vzdigne: bila je žena, ki je vpila, da nabira drva, da ima edinega sina, ki je na lovu, da ne mara škodovati. Približali smo se in videli da so tri indijanke, ena

izmed njih kruljeva, z otrokom na hrbtu. Vprašali smo, če bivajo v bližini indijanci in prva, bolj stara od drugih, je vedno ponavljala, da ima edinega sina, ki je na lovu in da ni indijancev.

Nevarni rod.

Šli smo čez grič. Tu smo videli še tri ali štiri indijance. In glej ono dobro starko, ki počasi, počasi sledi in kliče, naj ne nadaljujemo poti, ker je ondi mnogo indijancev, ki bi nas usmrtili s puščicami. Nismo se zmenili za vpitje in smo šli dalje. A kmalu sem opazil, da smo res sredi bojevitega rodu, ki je bil že v dotiki s kristjani. Poslal sem naša dva indijanca naprej, da bi došla one divjake, katere smo videli, in jih utolažila, medtem smo pa mi počasi nadaljevali. Posrečilo se je; divjaki so se ustavili in nas počakali ter na znamenje naših dveh indijancev podali roke.

Medtem ko so pozdravljali in občudovali naše konje sem jih opomnil, naj pustijo v miru ono osebo, ki bo prišla kmalu za nami. Mislil sem na gospoda Beauvoira, kateremu sem poslal Oktavija, da ga opomni na indijance. Število indijancev je rastlo. Vsakemu sem podaril svoj dar.

Naš Alojzij je dobro opravljal svojo službo; govoril je o našem misijonu, o zavodu, o kapeli, o obleki, in vsi so se kazali zadovoljne. Vprašal sem, če poznajo *Rio grande* in pokazali so s prstom ter rekli, da nismo daleč.

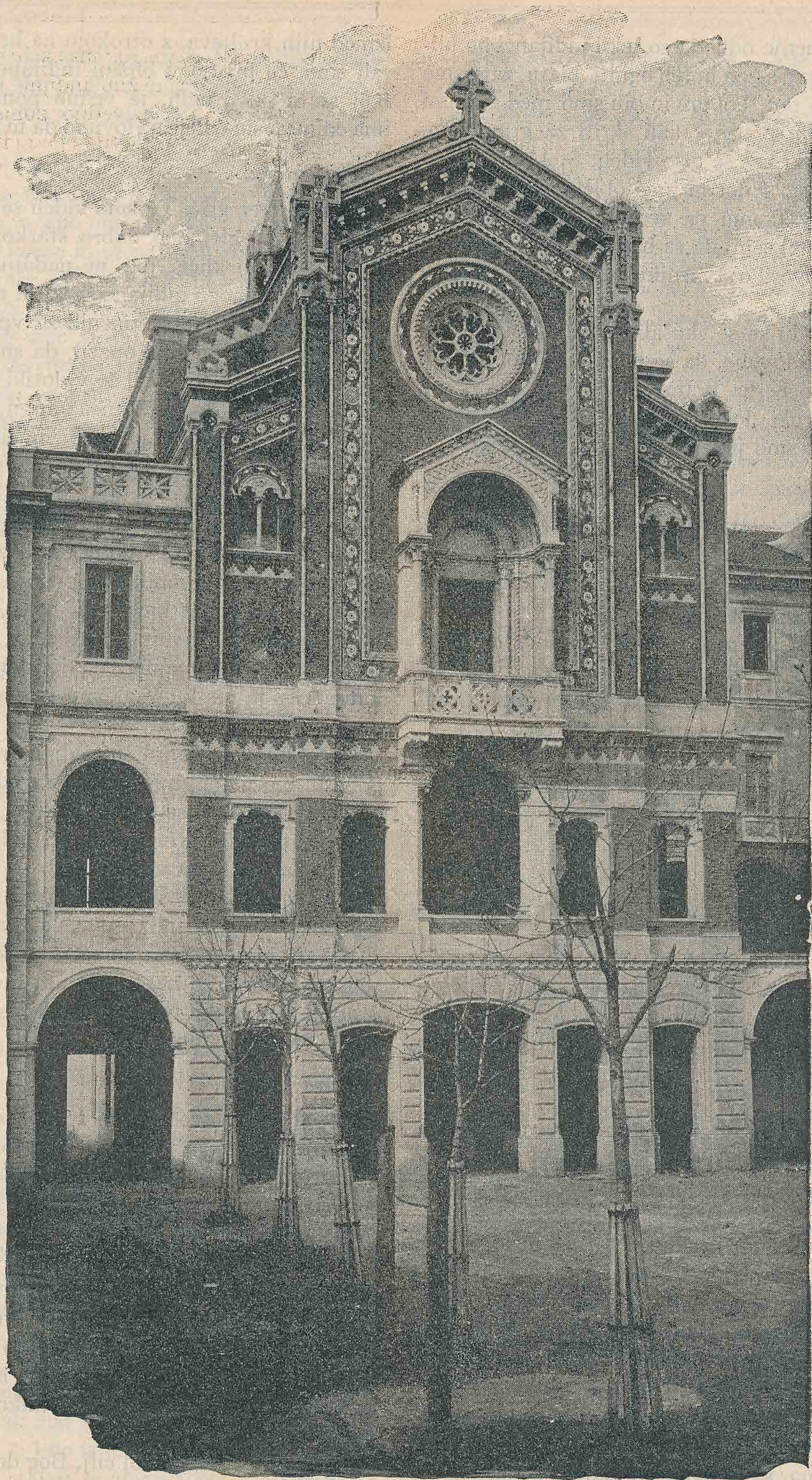
Kmalu nas je došel Beauvoire. Ferrando je izprožil puško, ne toliko v znak veselja, kakor v dokaz, kako močna so naša orožja. Pozneje sem zvedel, da so nas ti divjaki hoteli po noči oropati, kar se jim pa ni posrečilo, ker smo imeli dobre varuhe — pse.

Nova postaja.

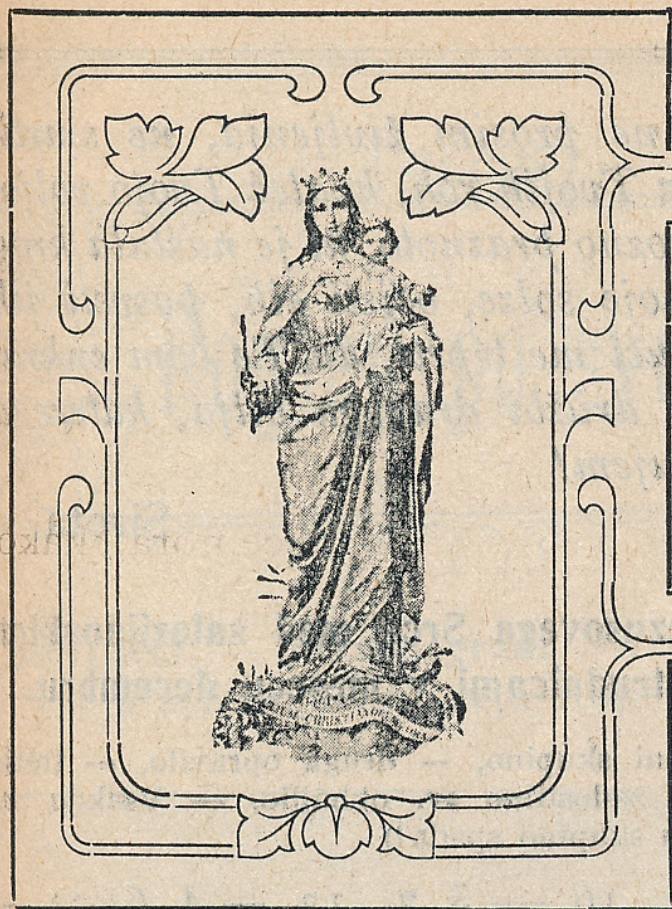
O pol šestih zvečer smo se ušotorili na levi obali reke. Bilo je v soboto. V nedeljo smo počili in si dobro ogledali prostor, ki se je zdel pripraven za novo misijonsko postajo. Je kraj blizu jezera, oddaljen pol kilometra od reke.

V ponedeljek smo obiskali *Rio grande*. Ta reka se pretaka od zahoda proti vzhodu, obrnivši se pri iztoku nekoliko proti severu. Štirideset kilometrov na vzhodu se raztezajo širni gozdi, zato bo treba vsak mesec obrniti nekaj dni za nabiranje drv, za kar se bomo lahko posluževali naših indijancev.

Tako smo dosegli svoj cilj. Bog dal, da bi mogli mnogo storiti za uboge divjake....

Cerkev sv. Frančiška Sal. v Valsalice pri Turinu.

POBOŽNOST DO MARIJE, pomočnice kristjanov.

Prepričani smo, da nam v žalostnih položajih sedanjih časov ne preostajajo drugi pripomočki, kakor nebeški, in med temi mogočna priprošnja preblazene Device, ki je bila vsak čas Pomočnica kristjanov.

PIJ X.

Marija pomaga tistim, ki se trudijo za vero, Bog pa kaznuje tiste, ki zaničujejo presv. Devico.

Dekoč so cesarji iz Carigrada začeli veliko preganjanje zoper katoličane, ker so častili sv. podobe. Med temi je bil Leon Isauricus. Da bi zadušil češčenje sv. podob, je vrgel v ječo in umoril vsakoga, ki je bil zatožen, da je častil sv. podobe in ostanke svetnikov. Zlasti so nasprotovali češčenju preblazene Device. Da bi prevaral priprosti narod, je poklical nekaj škofov ter jih podkupil, da so tudi ti prepovedali častiti sv. podobe.

V tem času je pa živel pobožni in slavni cerkveni učenik, sv. Janez Damijan. Da bi zadušil krivovero in zoper njo oborožil katoličane, je spisal tri knjige in v njih zagovarjal češčenje sv. podob. To je močno žalilo nasprotnike sv. podob, vsled česar so ga tožili pri knezu in ga obdolžili izdajstva. Rekli so, da je poslal ptujim knezom pisma s svojim podpisom, hoteč pretrgati med njimi zvezo in da s svojimi spisi moti ljudski mir. To je vzbudilo pri cesarju sumnjo in, da si je bil svetnik nedolžen, je vendar cesar ukazal, naj se mu odreže desna roka.

Toda to zločinstvo se je izšlo veliko srečnejše, kakor je pričakoval cesar; presveta Devica je hotela poplačati svojega služabnika.

Zvečer se prostré sv. Janez pred podobo Marije Device, zdihuje ter premoli domala celo noč. „O Marija, vsled ljubezni do Tebe sem zgubil desno roko, prihiti na pomoč, da bom mogel še nadalje opisovati Tvojo čast, Tvojega Sina Jezusa!“ reče slednjič in zaspi.

V spanju vidi Marijo Devico; ljubeznivo ga gleda in mu reče: Tvoja roka je zdrava, vstani in piši o meni. In res, ko se je zbudil, je z začudenjem opazil, da ima roko.

Vest o tako velikem čudežu se je hitro raznesla, in vsak je hvalil Marijo, ki tako bogato plačuje svoje častivce. Le nekateri sovražniki so hoteli

trditi, da nisi odrezali roke njemu, marveč njegovemu služabniku. Ali ne slišite — so rekli — da Janez doma v svoji hiši prepeva? Cesar je verjel in ga zopet vrgel v ječo. Toda, glej novi čudež! Ko je pokazal desnico, se je videlo na njej svetlo znamenje, ki je kazalo, da je bila roka v resnici odsekana.

Knez, presenečen po tem velikem čudežu, ga vpraša, kateri zdravnik ga je ozdravil in kako zdravilo je rabil. On tedaj glasno pripoveduje o čudežu. „Je moj Bog — reče — vsemogočni zdravnik, ki mi je vrnil zdravje.“ Knez se je kesal svojega zločina in hotel povzdigniti sv. Janeza do visoke časti, toda Damijan je ljubil bolj zasebno življenje in dokler je pisal, je oznanjeval vedno Marijino mogočnost.

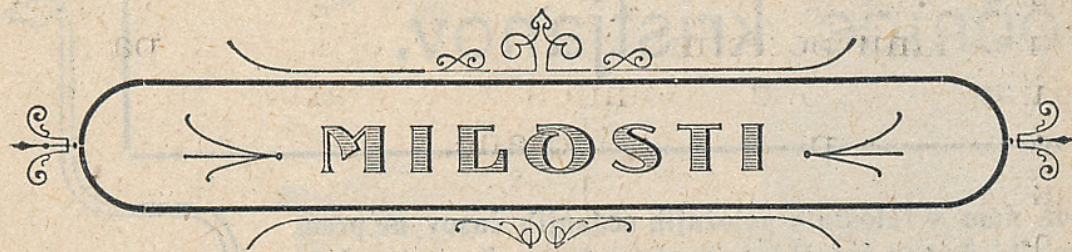
Kakor pa Bog večkrat podeli nenavadne milosti tistim, ki povzdigujejo čast Marije Device, tako večkrat in grozno kaznuje tiste, ki zaničujejo njo in njene podobe.

Konstantin, sin Leona Isaurika, je bil očetov naslednik na cesarskem prestolu za časa papeža sv. Caharije (741-75). Posnemal je svojega očeta in tudi on prepovedal klicati na pomoč svetnike in častiti sv. podobe. Onečašchal je cerkve, razdiral samostane, preganjal in zapiral redovnike in z nočnimi darovi klical na pomoč hudobne duhove. Zlasti je sovražil Marijo Devico. Da bi potrdil svoje besede, je navadno vzel v roke monšnjiček, poln zlata, in je vprašal navzoče: „Koliko je vredna ta denarnica?“ — „Toliko, kolikor zlato“, so odgovorili navzoči. Potem je monšnjiček izpraznil: „In koliko je vredna zdaj?“ — „Zdaj pa nič.“ — „Tako je z Marijo Devico, je odgovoril brezbožnež, „dokler je nosila Jerusa Kristusa, je bila vredna visoke časti, od trenutka pa, ko ga je porodila, je jednaka drugim ženam.“

Bog ni dolgo odlašal s kaznijo, poslal mu je negnusno bolezen. Telo mu je gnilo in razpadalo na kosce. V groznih bolečinah je izdihnil dušo.

Sin je sledil očeta. Videč mnogo lepih biserov in vencev, katere je cesar Mavricij podaril Mariji

Devici in ž njimi olepšal cerkev sv. Zofije v Carigradu, jih je vzel in položil na svojo glavo ter nesel v svojo palačo. Toda v trenutku so pokrili njegovo čelo strupeni ogrci, ki so še tisti dan usmrtili cesarja.

ZAHVALNA pisma v mesecu septembru za prejete milosti po priprošnji Marije, Pom. kristjanov:

G. Frančiška Kukovica, *Dev. M. v Polju* — za zdravje.

G. Uršula Rihar, *Polhov gradec* — « Okrog pol ene ure po noči se je vnel v sobi, kjer so spali trije otroci, tak ogenj, da so popokale v oknu šipe. Le še pet minut in vsi trije bi bili zgoreli. Naj bo čast in hvala Mariji, pomočnici kristjanov, da sem se pravočasno zbudila in rešila otroke...

G. Marija Zupančič, *Ljubljana* — za po priprošnji Marije, pom. kr., zadobljeno zdravje po šestmesečni hudi bolezni.

G. Fr. Brajer, *Ljubljana* — za zdravje.

G. Frančiška Kadunc — za srečen izid operacije.

Idimo k Jezusu.

Idimo, idimo pogosto k Jezusu, zlasti mi, ki objokujemo smrt dragega bitja, ki je s svojo prisotnostjo lepšal dneve našega življenja!... Idimo k njemu z zaupanjem, odkrijmo mu svoje bolesi: On je Bog ljubezni in usmiljenja, njegova navzočnost bo vdihnila v našo dušo skrivnostni mir.

O, v onih trenutkih najvišje žalosti vsled izgube svojih dragih, kaka sreča se občuti v katoliški veri v mislih na Jezusa, skritega v tabernaklju.... v mislih na kratko življenje, ki nas bo enkrat na veke združilo z Bogom.

Ah, ne odlašajmo v svojih solzah, idimo k Jezusu in potem ko smo mu odprli srce, recimo tako: Moj Gospod, ki si hotel umreti na križu, da si rešil mojo dušo, jaz ti darujem svoje srce; vzemi to revno srce, ki ne najde miru kot pred Tvojim oltarjem; pogledaj, kako je že utrujeno vsled trpljenja, medtem ko je storilo šetako malo za nebesa.

Ne, Jezus moj, ne prosim življenja, ne smrti, sprejel bom vse iz Tvojih roh, hvaleč Tvojo voljo. Glej, moj Bog, grozno praznoto, ki je nastala krog mene; sprejmi moje solze, očisti jih, posveti jih in me podpiraj: uči me trpeti, da Te bom enkrat hvalil v nebesih, v družbi dragega bitja, katerega zgubo zdaj objokujem!

Sirota.

Češčenje presv. Jezusovega Srca med salezijanskimi sotrudniki in sotrudnicami v mesecu decembru.

(Prva številka pomeni skupino, — druga opravilo, — tretja dan, kdaj naj opravijo zadostilno sv. obhajilo. — Vsakdo naj si zapomni, pod katero skupino spada!)

1. I, 5 — 2. 3, 16 — 3. 7, 12 — 4. 6, 23 — 5 n. 9, 1 — 6. 2, 11 — 7 n. 6, 15 — 8. 4, 6 — 9. 8, 16 — 10 n. 1, 8 — 11. 6, 30 — 12. 7, 23 — 13. 7, 11 — 14. 8, 24 — 15. 2, 19 — 16 n. 6, 1 — 17 n. 3, 15 — 18 n. 5, 22 — 19. 7, 4 — 20. 9, 7 — 21. 2, 23 — 22. 4, 9 — 23. 6, 18 — 24 n. 9, 19 — 25. 8, 15 — 26. 5, 27 — 27. 7, 8 — 28. 9, 24 — 29 n. 3, 1 — 30. 6, 13 — 31. 4, 1 — 32 n. 2, 8 — 33. 1, 6 — 34 n. 7, 15 — 35 n. 9, 15 — 36. 9, 21 — 37 n. 1, 8 — 38 n. 3, 22 — 39 n. 3, 25 — 40 n. 5, 25 — 41 n. 7, 22 — 42 n. 2, 1 — 43 n. 1, 17 — 44 n. 1, 22 — 45 n. 6, 15 — 46. 4, 21 — 47. 9, 30 — 48. 8, 9 — 49. 7, 10 — 50 n. 3, 3 — 51. 5, 19 — 52. 6, 14 — 53. 9, 7 — 54. 1, 16 — 55. 7, 23 — 56. 2, 18 — 57. 9, 17 — 58. 9, 13 — 59. 3, 15 — 60. 2, 21 — 61. 6, 30 — 62 n. 3, 15 — 63. 6, 24 — 64. 5, 17 — 65. 7, 10 — 66 n. 5, 22 — 67. 4, 23.

Nove častivke in častivci.

67. 4, 23 — Potepan Katarina, Potepan Ivana, Potepan Katarina, Kuret Ivana, Bevčič Marija, Žagar Marija, Verh Marija, Potepan Jozefa, Potepan Amalija, Verh Ivana, Princ Marija, Baša Marija, Princ Marija, Starc Marija, Kastelic Ivana, Steimberger Ivana, Švicel Ivana, Dovgan Marija, Kastelic Marija, Kastelic Helena, Bostjančič Katarina, Benigar Terezija, Valenčič Terezija, Valenčič Ivana, Valenčič Frančiška, Benigar Ivana, Lenarčič Frančiška, Fatur Jozefa, Počakaj Marija, Jenko Ivana.

68. 6, 15 — Tomšič Jozefa, Tomšič Ivana, Stemberger Ivana, Vičič Jozefa, Škerl Marija, Baša Marija, Tomšič Marijana, Sterle Marija, Tomšič Antonija, Tomšič Frančiška, Urbančič Frančiška, Tomšič Marija, Slavec Frančiška, Nuncja Julijana, Fatur Frančiška, Benda Ana, Krajnc Marija, Remic Liza, Štrus Marija, Vrtin Marija, Hribar Pavla, Barbič Ana, Barbič Barba, Les Marija, Rošek Neža, Žnidaršič Marija, Božič Marija, Vrečko Ana, Vevec Antonija, Medved Marija, Rode Marija, Primožič Marija, Jarc Jedert.

Pogled po svetu

BOŠTANJ — Tariški grad: Na malem gričku v podnožju zelenega hribovja stoji grad, lep in pro-

prijazne cerkvice, ki nas spominjajo na pobožnost pradedov, na pobočju pa velika im mala poslopja kmetov. Najbolj ponosno se pa ozira v prijazno ravan župnija Boštanj, z belo visoko cerkvijo in prijaznim župniščem.

Tariški grad je enonadstropno, štiristransko poslopje. V pritličju so široke, dolge kleti, kjer so nekdanji posestniki hranili vino, katerih pa salezijanci ne bodo polnili s sodi, marveč jih bodo spremenili v prostorne dvorane, ki bodo prav dobro služile za obednico, kuhinjo in razvedrilno dvorano. Sredi gradu je prostorno dvorišče, pripraven

Del salezijanskega zavoda v Oświęcimiu (Galicija).

storen. Kroginkrog ga objema visoko drevje in mu nudi v poletnem času hladno senco. Pred njim se razprostira krasen park, po katerem se vijejo bele poti med gostim zelenjem, visokimi jelkami in dišečimi smrekami — v vročem poletju najlepše šetališče učeči se mladini. Pod gradom se vije cesta, obsajena s kostanjevim drevjem, ki stori pot vabljivo vsakemu šetavcu. Cesto spremlja deroča Sava, ki loči kranjsko deželo od štajerske. Tudi vlak spremlja s svojim hrščenjem šumečo reko mimo Sevnice in dalje proti deželi bratov Hrvatov.

Kakor na kranjski strani, tako se tudi na štajerski vzdiga precej visoko hribovje, pokrito tuintam s smrečjem in drugim zelenjem, tuintam pa s sladko vinsko trto. Vrh gričev se smehljajo

prostor za tekanje in zabavo. V prvem nadstopju je 19 sob. Tu, kjer so nekoč stanovali bogataši, se bodo odslej pripravljali mladi kleriki s pomočjo vede in svetosti, da se enkrat podajo na odprto polje delovat v blagor človeštva, zlasti v korist nežne mladine.

En dan v Tariškem gradu: — Videl sem lepo število veselih klerikov in mladih lajikov v mali zasebni kapelici, ko so molili kleče pred oltarjem Jezusovega Srca goreče, počasi in pobožno. Med njimi so klečali duhovniki in s svojo resnobo spodbujali mlada srca k pobožnosti. Na obrazu se jim je zlival nežen čut tiste ljubezni, ki je gorela v srcu. In mislil sem: „Koliko nežnih čutil v mladih srcih, koliko prošenj, koliko želja. Srce, ki trpi,

tu v mali kapelici odkriva čutstva in se tolaži, veselo srce zliwa svoje veselje in hvali Boga — vsakdo tu najde najslajše trenutke.

Videl sem jih o prostih urah. Vsak je izvrševal svoje opravilo: prvi je pometal, drugi snažil sobe, tretji pripravljaj obednico; ta je snažil kljuge, oni prinašal vodo. Bili so novici, ki se vadijo v ponižnosti in pokorščini, predno se zavežejo s sveto obljubo. Delo je bilo ponižno, a bili so veseli, ker so delali z vero in sveto ljubeznijo.

Videl sem jih v obednici. Mladi kleriki so stregli na mizo: stregli predstojnikom, stregli tudi svojim tovarišem. Tudi to je potrebno, da se navadijo v ljubezni do bližnjega. Med obedom je branje, dokler predstojnik ne oprostí z znamenjem zvončka, in tedaj se vzbudi živahen pogovor. Kako bi tudi ne bil živahen, saj to je edini čas, ko so zbrani vsi skupaj. Šalijo se in smejejo, pogovarjajo pa tudi resno o dnevnih dogodkih. Govore poljsko, govore nemško, govore slovensko, govore laško, in tudi latinski stavek se večkrat čuje.

Videl sem jih v učilnici. Pod predstojnikovim nadzorstvom se učijo mirno in pripravljajo za šolo. Ne zgubljajo časa: vsakdo hiti, da bi se več naučil.

Videl sem jih zvečer po večerji. Hodili so po razsvetljenem dvorišču dva in dva, sprehajali se v dolgi procesiji po štirioglatem hodniku in se pogovarjali resno . . . dokler jih ni poklical zvonec k večerni molitvi.

Začetek šolskega leta v Tariškem gradu. — V nedeljo dne 1. septembra se je otvorilo novo šolsko leto z zanimivo akademijo. V postorni sobani so mladi kleriki zabavali z deklamovanjem v raznih jezikih in petjem. Razpravljali so, kolikega pomena je v sedanjem času veda, kakšna mora biti itd. Pokazali so posebno izurjenost v igranju klavirja in gosli. Hitro sta pretekli dve uri.

OŚWIĘCIM (Galicija). — Poročajo nam: «Število gojencev gimnazijskih in obrtnih notranjih šol je toliko, da nimamo več prostora. Mnogim smo morali prošnje odkloniti in vendar je število sprejetih še toliko, da nam primanjkuje postelj; mnogo jih bo spalo na tleh, dokler ne dobimo postelj.» Lepo znamenje.

GORICA. — Število gojencev v salezijanskem zavodu v Gorici je 145. Gojenci imajo v zavodu stanovanje in poseben pouk, v šolo pa hodijo v mesto.

Nov zavod. — V Premislu (Galicija) so se naselili salezijanci.

Lvov. — Škof iz Lvova kliče salezijance, želeč jim izročiti velik zavod.

FOSSANO (Italija). — Zavod v Fossanu, katerega je vlada zaprla vsled obrekovanja nekaterih nasprotnikov, je zopet odprt. Nesramni okrekovalci so tudi tu pogoreli.

RAZLIČNO

Na praznik umrlih.

Med sivo meglo, pod nebom zavitim v jesensko senco, veje sladek piš božje milosti nad žalostnim človeškim srcem.

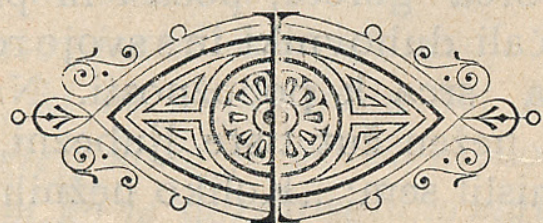
Vera, upanje, ljubezen; tri krščanske čednosti se objemajo v tajnem poljubu in se sladko vsiljujejo v spomin, vzdigajoč misel k Bogu in do umrlih. V srcih se vzbuja nežna žalost, ki sili k joku.... izvablja prošnje za drage umrle, in spomin nanje pokriva s senco naše veselje. Vidimo svoje umrle v dušni zbranosti, skrivnostna vez nas veže z njimi in nas tolaži v sladki ljubezni. Vidimo jih, kakor nekoč, pred svojimi očmi.... v znani obleki, takrat kojih je vžigal plamen življenja..., ali kakor jih je občudovalo naše oko, želeč si zapomniti ljubljeno obličje, snivajoče smrtno spanje... tam na mrtvaškem odru... blede, upalo.

Ta dan, katerega cerkev posveti, da se spominjamo tistih, ki več ne žive našega življenja, marveč pričakujejo drugo, lepše, neskončno ta dan je misel le na umrle.... ne blodi, ne teka; je mirna, nepremakljiva... obrnjena v duše, drage in svete, katere poljublja s srčnimi vzdih, med utripljeji grenke bolesi, ki se ponavlja. Iz vseh strani odmeva jek smilečnega praznika, da brati duše v živem ginjenju, v objokovanju in nežnem spominu; in vsi stopajo počasi med novimi in starimi grobovi, med znanimi in ljubljenimi, mimo praznih grobov in marmornih spomenikov.... z nekakim spoštovanjem.... z neumljivim čutom, ki nam vsiljuje misel na smrt in jo blaži v tolažilnem pričakovanju.

Stopajo... pod ukazom skrivne moči, ki jih sili, da se približajo svojim umrlim, da jih zrejo v novi svitli podobi... stopajo žalostni mimo kosti svojih dragih, medtem ko v temnih svetiščih donijo žalostni psalmi in se goreče prošnje kot prijetna dišava povzdigajo k Bogu, zagotavljajoč mir in odpuščenje.

Tako na dan umrlih! Kaže se žalosten, kdor ga gleda v temnem dnu grenkih spominov, v krutem uničenju vabljive podobe! Toda onim, katerim se smehlja večnost, katerim blišči nesmrtna slava in duh zmagonosen nad strašno gnilobo... oh!... ta dan je napovedovalec božje ljubezni: izide med sladkimi solzami, ki so tudi molitev, zaide med čistim razlivanjem nežnih čutstev, ki so večkrat začetek boljše tolažbe.

Tako na dan umrlih! Med nami in njimi se snuje vez, po kateri se vzdiga želja zveličanja, iz nebes pa prihaja potok ljubezni, jasen nasmeh od božje Lepote, skrivnosten poljub od največje Dobrote, kateri bi srce hotelo odgovoriti s hvalno pesmijo, ki bi se, začeta tu med zemskim trpljenjem, ustavila tamkaj med večno radostjo, tam kjer na veke kraljuje mir.

SPOMINI.....

Bil je praznik umrlih. Stopil sem na pokopališče; svetlikanje tolikih lučič, vonj tolikih cvetk, vsi oni venci na grobovih, ono bogastvo na polju umrlih, vse to je težilo srce in ga polnilo z žalostjo... Tudi na tem kraju, kjer od vse človeške praznote ne ostane drugega kot peščica prahu, je vladala ošabnost. Zdelo se je, da so se skušali, kdo bo bolj pokazal bogastvo, in vendar je bila zemlja umrlih... Stopal sem dalje v največji žalosti, medtem ko so tihe solze lile po licu. Bilo je mnogo ljudi, ker praznik umrlih. Obrnil sem solzne oči in nova bolest se je oklenila srca: zastonj sem iskal med ono množico vere in usmiljenja; bila je sicer kaka ženica v revni obleki, ki je jokala pred revnim križem; bil je tudi kak gospod v bogati obleki, ki je molil na ošabnem grobu; kak starček, ki je iskal na onem zadnjem bivališču tolažbe; videl sem tudi kako ženo, ki je jokala in šepetala molitev svojim otrokom, ki so začudeno obračali oči, nevedši svoje nesreče, a v večini onih oseb sem opazil nebrižnost, ki je pretresala... videl sem jih stopati po oni blagoslovljeni zemlji, nepre-

mišljeno, ošabno... videl sem zlasti mnogo mladine, ki se je pogovarjala in smejala, medtem ko je hodila po zemlji, v kateri so ležale kosti tolikih ubozih umrlih, morda sorodnikov in prijateljev, ki kličejo iz vic, proseč, da bi jih kdo rešil ali vsaj olajšal njih muke. Videl sem jih, mislil sem, trepetal in jokal.

O draga mladež, ki tako nebrižno stopaš po zemlji, zapirajoči drage osebe, katere ti je ugrabila smrt in si jih takoj pozabila — o mladež, kateri se smehlja življenje in zdravje, tudi ti si umrjoča! Tudi ti boš enkrat v grobu!... O, da bi te mogel takrat vprašati ležečo v globini blagoslovljene zemlje: Kaj ti koristijo cvetke, kaj luči; kaj trakovi in venci?.... Morda bi iz onega groba objovala blišč, ki je minljivo zadoščenje, praznosta živčih in bi ječe prosila molitve, ki bi ti dala več hladila, kot vsa nepotrebna zunanost.

Posnemajmo prve kristjane, ki so se zbirali v podnožju oltarja in darovali daritve za mrtve! Naj bodo grobovi okrašeni z molitvijo, tedaj bomo mogli premišljevat minljivost življenja, in naše solze, združene z molitvijo, bodo tolažile uboge duše in jim sprosile večni mir.

NEVESTA PRESV. SRCA

ali

Blažena Margareta Marija Alacoque

II.

Šola trpljenja — Med hčerami sv. Klare — Najlepši dan v življenju — Prvi objem z Jezusom.

Približala se je ura, ko je morala Margareta skupno s cvetnim vencem nebeških tolažb plesti venec trpljenja in piti grenak kelih. Sicer je pa trpljenje pot, ki vodi k popolnosti: je ona bramba, ki ne pusti, da bi se ustavljali pri svetnih stvareh in iskali zemske tolažbe; vedno nas sili proti nebu, kjer bomo uživali nekajno veselje, katerega jok ne bo nikdar pretgal. Botra Margareta, vedno rahlega zdravja, se je hitrih korakov bližala grobu. L. 1655 je izdihnila dušo, potem ko je nežno objela našo svetnico in ji pustila zadnje spomine. Mlada devica je prelivala solze in močila grob ljube

dobrotnice, medtem pa v molitvi in vdanosti v voljo božjo iskala tolažbe in hladila žalost.

Nekaj dni po smrti se je vrnila v svojo družino, kjer jo je čakala nova, še večja nesreča. Proti zatonu istega leta je Bog poklical skrbnega očeta, katerega je Margareta goreče ljubila. Ta zguba jo je globoko ranila in to tembolj, ker je z njim zgubila družina največjo podporo. Toda dobra hči se je znala podvreči volji Najvišjega in potrpežljivo prenašati veliko nesrečo. Ker mati ni mogla skrbeti za vzgojo otrok, je izročila Margareto v zavod sv. Klare v Charolles. Mir v samostanu, ostrost in večkratna molitev, zmernost in zbranost pobožnih redovnic, vse to je nežno vplivalo na mlado devico in ji vdihalo željo po redovniškem stanu. Pobožne redovnice so kmalu uvidele zaklade milosti, s katerimi

je Bog olepšal nedolžno dušo in so obrnile vso svojo skrb, da bi razvile kali milosti in jim pospešile rast.

Ni še dosegla devetega leta, ko je prvič pristopila h Gospodovi mizi, da je prišel nebeški Ženin in si popolnoma osvojil deviško srce. Dan prvega sv. obhajila je najlepši dan v življenju: Kdo se ne spominja z veseljem one prelepe zarje, onega petja in onih cvetic, ki so krasile oltar in onega sv. ginjenja, katero je čutilo srce, ko se je prvič poljubilo z večnim Kraljem? Presrečne tiste duše, ki v obleki nedolžnosti ali očiščene v studencu

Klub „Foot Ball“ v sal. zavodu v Londonu.

sv. pokore vredno pristopijo k angelski mizi, da obhajajo z nebeškim Ženinom prvo ženitev! Otrok, ki dobro opravi prvo obhajilo, si s tem zagotovi večno življenje; in prvi poljub, ki ga vtisne ljubemu Jezusu, mu zagotovi večni objem, ki ga bo enkrat družil ž njim v nebesih. Nesrečen pa, tisočkrat nesrečen, kdor ponovi izdajstvo Judeža! Že je stopil z ного v peklo in le s čudežem božjega usmiljenja se bo mogel vrniti na pot, ki vodi v nebesa.

Pri Margareti je prvo sv. obhajilo, katero je prejela s serafinsko gorečnostjo, v najslajši ljubezni, po dolgem pripravljanju in goreči molitvi, naznanjalo začetek še večje svetosti. Ona sama nam pripoveduje o milostih, katere ji je Jezus razlil v dušo, ko ga je prvič objela „Prvo sv. obhajilo, piše ona, je zagrenilo razvedrila moje mladosti in nisem več našla v njih veselja,

četudi sem jih iskala z veliko pohlepnostjo. Kadar sem se napotila v družbo, zdelo se je, da slišim glas, ki me oddaljuje od igre in me sili, da bi se skrila v kak kot; in ta glas me ni pustil, dokler ga nisem ubogala. In potem je trebalo, da sem molila, navadno vedno na golih kolnih, prostrta na tleh.” Ta skrivni glas je bil glas božjega Ženina, ki je kraljeval v njenem srcu in jo silil, da naj pozabi zemske stvari in živi le nebeško življenje, v vednem pogovoru z angeli in svetniki. Pohlepna po sv. obhajilu, se mu je odslej približala vedno, kadar ji je spovednik dovolil, in ta angelski kruh jo je krepil, da je hitro rastla v popolnosti. Redovnice so se čudile, videč malo deklico in že polno kreposti in sv. Duha in so ponavljale: „Če je že zarja njene svetosti tako svetla in polna bliščobe, kako svetlo bo šele solnce, ki bo izšlo za lepo zarjo.”

IV.

Pred vrati večnosti — Marija jo ozdravi — Dar molitve — Trnjeva krona, križ in gora Kalvarija.

Toda Klarise so se morale kmalu odpovedati dragocenemu zakladu, katerega jim je poslal Bog: morale so poslati Margareto domov. Huda bolezen je obiskala dobro devico in postavila v nevarnost njeno življenje: rožna polt je izginila z lic, živi očesci sta otemneli in celo telo je bilo v plenu groznih muk. Mati in sestre, ki so jo ljubile kot sebe, so se posluževale vsevrstnih sredstev, da bi ustavile bolezen, ki je vsakdan rastla, a vse zaman. Zdelo se je, da Bog hoče odtrgati dišečo cvetko in jo presaditi v večni vrt med najlepše cvetke. Nakrat pa je zasvitela v materinih mislih srečna misel, priporočiti namreč hčerko Mariji in ji obljubiti, da se bo posvetila njeni službi, ako ozdravi. Nebeška Kraljica je z veseljem sprejela nežni dar in vrnila Margareti prejšnje zdravje.

Za Margareto je bil čas boleznih potok dušnih koristi. V dolgih samotnih urah, ko je ležala na postelji, v tihotni sobici in daleč od svetnega vrišča, se je njena duša povspenjala kvišku, tje do Boga; in ko je bolečina nekoliko plegla, tedaj se je pogovarjala z Bogom. Ko je zapustila postelj, čutila je v srcu še večjo ljubezen do Marije Device: odslej se je smatrala

za njeno hčerko in je nabirala najlepših cvetk, da je krasila ž njimi oltar. Ljubezen do molitve se je povečala. Ker ni znala dobro moliti, je prosila božjega Učitelja, da bi jo on učil in Jezus jo je naučil in jo povzdignil do najvišje stopinje. „Ta najvišji Učitelj,” pravi ona, me je naučil, kakor sem želela, in njegov nauk mi je služil celo življenje. Morala sem se prostreti ponižno predenj, in potem ko sem ga počastila, sem mu darovala svojo molitev, ne da bi vedela, kaj naj premišljam. Tedaj se je on sam pokazal v mojih mislih v tisti skrivnosti, katero je hotel, da jaz premišljujem, in je tako močno zamaknil mojega duha, da nisem čutila nikake raztresenosti: hrepenenje njega ljubiti je vžigalo moje srce in čutila sem neohladjivo željo po sv. obhajilu in po trpljenju.”

Te besede zaslužijo, da jih vtisnemo globoko v spomin, ker nam odkrivajo veliko dušo mlade device. Margareta tedaj, komaj petnajst let stara, je že dosegla najvišji vrhunec v molitvi, občuduje svojega Jezusa in ne trpi nikake raztresenosti. Ona čuti neugasljivo žejo po sv. obhajilu, koprni po božni ljubezni in po trpljenju. Bog jo je kmalu uslišal.

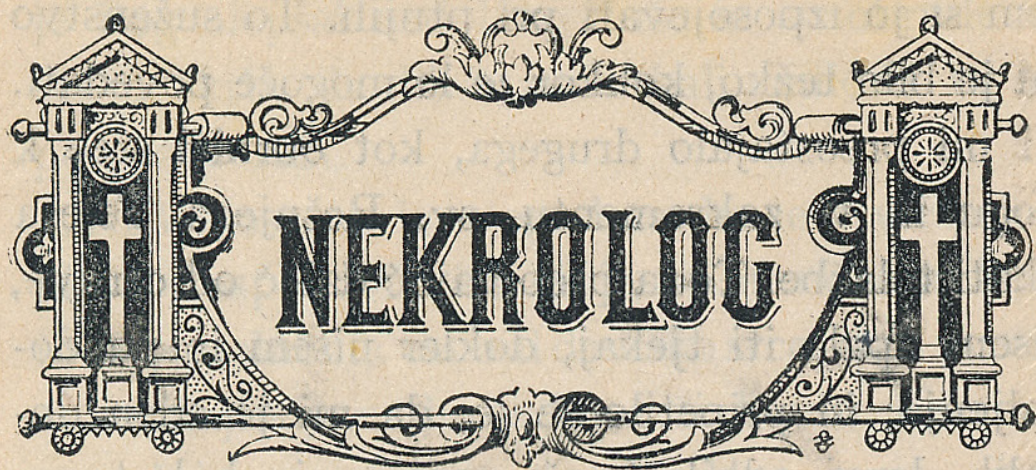
V družini so se dogodile velike izpremembe: vodstvo je padlo iz materinih rok v roke ptujih oseb, ki so prišle prebivat k družini Alacoque. Od tega dne so začele za Margareto in njeno mater hude poskušnje; vsakdan sta morali jesti kruh, močen s solzami. Poslušajmo, kako pripoveduje naša svetnica: „Bog je dovolil, da je moja mati izgubila oblast v lastni hiši. To oblast so prevzele tuje osebe in tako ravnale, da sva midve čutili kruto sužnost. Ne name-ravam s tem pripovedovanjem črniti oseb: niti ne maram misliti, da so s takim ravnanjem delovale pregrešno (odstrani, o Bog tako misel!) rajši jih gledam kot sveto orodje, katerega se je poslužil Bog, da je izpolnil svojo voljo. Midve tedaj nisva imeli nikake oblasti v hiši in nisva upali storiti ničesar brez dovoljenja. Bila je vedno vojska; vse je bilo pod ključem; niti obleke nisem našla, da bi šla v cerkev; morala

sem si jo izposojevati pri ptujih. To suženstvo mi je bilo težko, kolikor je le mogoče povedati. Ni mi preostajalo drugega, kot obrniti srce k Bogu in v zakramentu sv. Rešnjega Telesa iskati tolažbe. Toda prebivajoč daleč od cerkve, nisem upala iti tjekaj, dokler nisem imela dovoljenja; in pripetilo se je, da mi je eden dovolil, drugi odbil. In če sem svojo boleost pokazala s solzami, tedaj so me zmerjali in dolžili, da pod izgovorom božje službe prikrivam zlobne namene — da zahajam na slabe kraje. Bila je sodba popolnoma krivična, kajti rajši bi videla, da bi razpadlo telo na kosce, kakor, da bi privolila v tako misel. Ne vedoč, kam se zateči, sem se skrila v kak kot na vrtu in ondi, klečé pred Bogom, odpirala srce in točila solze. Tu sem ostala cele dneve brez jedi in pijače. Tuintam so mi dobri kmetje prinesli proti večeru nekoliko mleka in sadja. Vrnivši se domov, sem čutila tak strah, da sem bila podobna ubogi hudodelki, ko se bliža sodniku poslušat obsodbo. Ko sem stopila v hišo, začeli so vpiti, da nisem varovala otrok in jaz nisem upala odgovoriti besede. Potem sem prebila celo noč, kakor sem prebila dan, v grenkih solzah in v molitvi pred križem.” Uboga Margareta! Prosila je trpljenja in Jezus ji je položil na glavo trnjevo krono, na ramo križ in jo povabil seboj na Kalvarijo, da jo ondi križa. In vendar ne izusti besede zoper osebe, ki jo toliko mučijo; imenuje jih celo dobrotnike svoje duše, sveto orodje v Gospodovih rokah.

Najbolj pa ji je zbadal srce in ga polnil z nepopisno grenkostjo, pogled na mater, ponižano v lastni luši. Nežne duše lahko pozabijo svoje trpljenje in občutijo bolj trpljenje drugih. Vsled žalosti je začela mati bolehati. Margareta je uporabila vse svoje moči, da bi pomagala ljubljeni materi, toda vse je bilo pod ključem. Naša svetnica je morala prositi, da je dosegla potrebno za mater, in to jo je bolelo, ker je nasprotovalo bojazljivemu značaju. Trpela je in darovala trpljenje Bogu.

(*Dalje*).

Dne 15. septembra je zaspala v Gospodu častita sestra

Kolumba Kovač,

prednica usmiljenih sester sv. Vincencija Pavl. v Ljubljani. V svojih letih redovniškega življenja si je znala priboriti kreposti velikega sv. Vincencija zlasti ljubeznivost in ljubezen do bolnikov. Kdor je ž njo govoril, vsakemu je ostala globoko v spominu in je čutil do nje visoko spoštovanje. Četudi slabotnega zdravja, je vendarle hodila iz sobe v sobo in tolažila bolnike. Ljubezniva beseda blage sestre je segala do srca; vsakdo je bil vesel njenega obiska in si ga je še poželet. Ljubila je bolnike, bolniki so ljubili njo in se še pozneje, ko so zapustili bolnišnico, radi spominjali njene ljubeznivosti.

Še bolj kot bolniki so jo ljubile njene sestre. Imenovale so jo *mamico*, svojo *mamico*. Žalovale so v njeni bolezni in s strahom pričakovale trenutka, ko jim bo ugrabljeno ljubo bitje — vedele so, da jim bo žalost trgala srca. In prišel je trenutek; smrt se ni ozirala na nežno ljubezen, ne na kruto žalost: sestre so ostale sirote, a tolaži jih misel, da se ona raduje v nebesih in zanje prosi.

Tudi salezijanskemu zavodu je ta smrt vcepila globoko rano. Zgubil je gorečo sotrudnico, veliko dobrotnico, in skupno s hčeram sv. Vincencija žaluje po njej in prosi miru blagi duši.

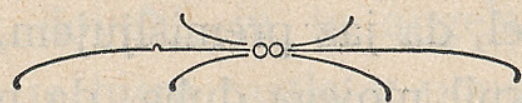
Naj ji sveti ta mir, naj ji sije nekaljna luč večne sreče! blaga duša zasluži, saj je bila vredna hči velikega svetnika Vincencija Pavlanskega. Naj se raduje lepa duša blage sotrudnice!

R. I. P.

Za mesec november.

Shod. — Tretjo nedeljo v mesecu (17. nov.) popoldne ob 1/4 5 shod salezijanskih sotrudnic. Katera se udeleži, zadobi popoln odpustek.

Vaja srečne smrti. — Dne 23. nov. (sobota) zvečer o 1/2 8 govor, blagoslov z Najsvetejšim in vaja srečne smrti za sal. sotrudnice. Katera se udeleži, zadobi popoln odpustek. — Drugi dan (24. nov.) prva sv. maša ob štirih, druga o pol petih pred izpostavljenim sv. R. T. in skupnim sv. obhajilom za sal. sotrudnice.

PRIPOROČAMO.

Skrivnost presv. R. Telesa. — V malo mesecih je bila razprodana prva izdaja te koristne knjižice. Radi premnogih prošelj smo jo morali vnovič natisniti in tako je izšla druga izdaja, kateri so pridejani odloki rimskega papeža glede pogostega sv. obhajila. Knjižica 154ih strani bo zlasti prikladna tistim, ki imajo željo po pogostem sv. obhajilu, od katerega se pa vzdržijo iz različnih praznih izgovorov in si tako oropajo dušo premnogih koristi, ki izhajajo iz tega mogočnega Zakramenta.

Razdelitev knjižice:

Prvi del: I. Jezus Kristus je pravi Bog. — II. Jezus postavi Zakrament sv. R. Telesa. — III. Kako je Jezus pričujoč v Zakramentu sv. R. Telesa. Nato sledi 31 čudežnih zgodovinskih dogodkov presv. R. Telesa, povzetih iz različnih jako zanesljivih virov. Razdelitev knjižice:

Drugi del: I. Sv. obhajilo. — II. Pogosto sv. obhajilo. — III. Duhovno sv. obhajilo. Temu sledi 43 odgovorov na različne izgovore zoper pogosto sv. obhajilo. Odgovori se naslanjajo na nauk sv. očetov, zlasti sv. Alfonza Liguja, sv. Tomaža Akv. in sv. Frančiška Sal.

Ker je sv. obhajilo najboljši pripomoček zoper vsakdanje dušne bolezni, knjižico toplo priporočamo. — Dobi se v salezijanskem zavodu na Rakovniku po 50 v, po pošti po 55 v.